

Anticipația

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ARTHUR CLARKE

Sfîrșitul copilăriei

ROMAN

***

469

Știință și tehnică

SUMAR

Anticipaţia

Colecţia de povestiri SF
editată de revista „Ştiinţă şi tehnică"
Serie nouă, anul I

Redactor-şef: **Ioan Eremia Albescu**
Redactor-şef adjunct: **Gheorghe Badea**
Secretar responsabil de redacţie: **Adina Chelcea**
Responsabilul colecţiei: **Viorica Podină**
Corectura: **Lia Comănici**
Prezentarea artistică: **Adriana Vladu**
Culegere pe calculator: **Tomina Gherghina**
Coperta: **Ioan Mihăescu**
Tehnoredactarea: **Arcadie Daneliuc**
Consultant literar: **Cristian Tudor Popescu**

Administraţia: Editura „Presa Liberă" — Bucureşti
Tiparul: Întreprinderea Poligrafică Sibiu

CA SANDRA

de

SILVIU GENESCU

Desen de M. GHERGU

MOTO

Petrecu Mr Jones noapte rea.
Visa ca rodea o pingea.
Trezindu-se in zori,
Il trecura fiori,
Cind vazu ca exact asta facea
UN LIMERICK

Vocea stewardesei, ca un susur, amabilă și discretă, îl aduse din nou în rîndurile de fotolii confortabile de la Executive Class. Cu privirile lipite de hublou, se puteau comprima în gînduri aruncate peste crestele năbădăioase ale norilor orele greoaie și leneșe. Stewardesa se aplecă spre el. Pe tăvița de argint, lîngă paharul cu apă minerală, Steven găsi un dreptunghi de carton alb, format carte poștală. În primul moment, se gîndi alarmat la un mesaj adresat de cineva care-l recunoscuse. Întoarse spre stewardesă o privire ușor vexată. Fata-i adresă un zîmbet timid, ceea ce lui Steven i se păru nemaipomenit, ținînd cont de expresivitatea atît de standardizată a acestei categorii de personal. La început nu înțelese prea bine ce i se spunea. Fata vorbea în șoaptă, iar cînd întoarse dreptunghiul de carton, Steven constată că era una din fotografiile lui publicitare. Reuși cu greu să-și reprime o grimasă. Iată, se găsise totuși cineva care să-l recunoască. Și unde mai pui că aici n-aveai cum să bați în retragere, să te arunci în mașină ca să te desprinzi din mulțimea de paparazzi. Unde să fugi dintr-un avion în zbor?

Ridică privirile. De data asta, de pe figura stewardesei se desprinse un surîs plin de subînțelesuri, ascunzînd un triumf dobîndit prin viclenii de copil poznaș. Steven oftă resemnat. Mîna care îi întindea pixul tremura ușor. Îl înșfăcă, dar nu înainte de a strecura o privire furișă spre cei doi bătrînei de pe locurile din rîndul alăturat, singurii care-l puteau vedea. Cu un tremur nervos al obrajilor căzuți, însoțit din cînd în cînd de un clămpănit nemulțumit din fălci, cel din stînga dădea impresia unui pelican care mestecă gumă. Pe figura celuilalt, iluminată de ecranul video, nu tresărea nici un mușchi. Privea acțiunea de pe ecran cu o indiferență rece. În rest, pe celelalte fotolii se făcea siesta.

— Pentru cine-l scriu? se interesă Steven în șoaptă.

— Sandra mă numesc... susură fata.

— O.K. Sandra... Încropi o dedicație. Mîna pixului alunecă pe luciul fotografiei și semnătura lui dobîndi la sfîrșit două bucle ample, pregătite parcă să biciuiască obrazul rotunjit de un zîmbet cuceritor.

— Și încă ceva, adăugă Steven. Să nu mă dai de gol, bine, Sandra? Te pup dulce, zise el strecurîndu-i fotografia sub șervețelul de pe tavă. Peste amîndouă puse sticla goală de Perrier. Găsi că era un gest foarte elocvent. Fata se dovedi însă a fi genul insistent. Se

aplecă din nou spre el.

— V-am văzut toate filmele. Și vocea-i tremura puțin. Steven dădu încet din cap.

— Mă bucur, mormăi el.

— Unul dintre ele se dă chiar acum pe circuitul video, îl informă ea zîmbind larg, și înainte ca Steven să-i surprindă intenția, fata apăsă pe una din tastele de pe brațul fotoliului. Ecranul din fața lui se lumină brusc. Filmul era „Les jeux sont faits...". Pe terminate: Asaltul final asupra Cazinoului unde se afla comandamentul nazist. Steven, în uniformă de sergent din trupele britanice de commando, tocmai dă buzna în coridorul acoperit de oglinzi enorme, înconjurate de rame baroce. De pe fața lui mînjită cu negru de fum nu răzbătea nici o expresie.

Steven pufni dintr-o dată într-un hohot scurt și înfundat. Apoi începu să fredoneze: „Ce mai film am văzut azi, băiete... Armata britanică tocmai cîștigase războiul, iar mulțimea stătea și se zgîia...".

Stewardesa îl examină cu o privire nedumerită, ușor alarmată.

— „O zi din viață", Beatles, completă Steven, amuzat de expresia neajutorată a stewardesei. Aruncă din nou o privire spre ecran și se gîndi că ar trebui să oprească mașinăria. O dată declarase în cadrul unei conferințe de presă că el nu viziona niciodată filmele în care avusese roluri. „Nu mă uit înapoi." Iar despre „Les jeux sont faits..." afirmase că nu conta pentru Cannes. Și după toate astea, spuse așa, în gura mare, să fie surprins urmărind un asemenea film „hodorogit", cu multă gălăgie și fum. Totuși, nu-și putu lua ochii de pe ecran, privindu-se cu acea îngăduință amară prezentă uneori atunci cînd erai dispus să-ți treci în revistă greșelile din trecut. Oricum, filmul era pe sfîrșite. Iată secvența din finalul evoluției personajului său. O ușă laterală se deschide încet la capătul coridorului. Este împinsă cu prudență. Sergentul din trupele de commando se răsucește fulgerător. De pe țeava netedă a Stenului, se risipesc fîșii de lumină. O țeavă scurtă, cu aspect de manetă descăpățînată de măciulia din plastic roșu sau negru, dar care se ridică adulmecînd o țintă. Ofițerul neamț iese cu mîinile deasupra capului. Pe figura acestuia, încadrată într-un gros-plan prelungit într-un exces de minuțiozitate, se așterne o expresie rigidă, înțepenită parcă între demna resemnare față de soarta crudă și nedreaptă și disprețul adresat țărănoiului englez intrat pe neașteptate în războiul lui confortabil purtat de la comandament. Dar ochii revarsă o implorare lașă. (Bravo Francis, se gîndi Steven, digerînd scena.) Sergentul ezită, el, fiind unul dintre cei „puri și duri", n-ar trebui să stea atîta pe gînduri. Pe ecran, timpul se tîrăște cu o încetineală înspăimîntătoare, descompunînd mișcările în fotograme ansamblate pe îndelete, lăsînd ochiul să cuprindă toate amănuntele. Pentru majoritatea oamenilor, războiul este ceva foarte simplu: trebuie să tragi tu, ca să nu te doboare celălalt. Or, secvența în curs încerca să sugereze că lucrurile nu stateau întotdeauna așa. Ofițerul (Francis), care se bizuise pe demnitate, apărea ca un moluu laș, refuzînd să-și forțeze șansele luptînd. Pistolul îi atîrna decorativ de centură, iar bunul simț al spectatorului îl putea ușor identifica cu victima inutilă dacă sergentul se hotăra să-și lichideze astfel problemele.

Scena devenise trenantă și degetele lui Steven alunecară pe brațul fotoliului, mîngîind tastele.

Elementul neprevăzut, capabil să salveze personajele din jocul acela nesfîrșit de priviri, apare în persoana unui soldat din Wehrmacht aflat la celălalt capăt al coridorului. Văzînd ce se întîmplă, soldatul nu mai face nici un pas, dar încearcă să se plaseze într-un unghi care să-l scoată pe ofițer din linia de ochire.

Steven se lăsă să alunece în fotoliu, întinzîndu-și picioarele în căutarea unei poziții mai agreabile. Începuse să privească totul ca pe un film făcut „în casă", cu zbenguieli pe plajă, cu oameni de mult uitați. Steven ajunsese să redescopere indulgența. Din „Les jeux sont faits..." nu uitase nimic, în ceea ce îl privea ca participare.

De dragul dozei necesare de tragedie, regizorul (Mayers) hotărîse ca sergentul să fie sacrificat. Aici, la sfîrșit, în apropierea victoriei, orice tușeu dramatic devine mai percutant. Soldatul îl ia în cătarea automatului. Mișcările lui sînt netezite de orice ezitare, producîndu-se cu precizia unui mecanism bine reglat, pregătind nelipsita rafală parșivă, trasă pe la spate.

Ochii ofițerului se fixează mai relaxați acum pe figura sergentului. Este o chestiune de cîteva secunde, și va fi din nou liber să urle, să dea ordine sau s-o șteargă pe ușa din dos. Filmul nu mai relata după aceea nimic despre el, își aminti Steven. De fapt, important era ce avea să se întîmple cu personajul lui.

„Final previzibil", comentă Steven. Secvențele făcute să amorseze acest final erau mult prea lungite, iar dramatismul ultimelor momente din film se arăta fabricat. Clătină dezaprobator din cap. Apoi imediat își arcui suspicios sprîncenele.

Cu cîteva clipe înainte ca rafala de automat să-l culce la podea, sergentul își vede noul adversar într-un fragment de imagine reflectată în oglinda din capătul apropiat al coridorului. Ceea ce îi atrage atenția este mai mult intuiția mișcării acolo unde nu trebuie să existe. În aceeași clipă se aruncă pe burtă, rostogolindu-se pe mochetă, și deschide focul. Rafala neamțului se înfige în ofițerul care are proasta inspirație să rămînă pe loc. Sergentul se ridică. La capetele coridorului rămîn două cadavre îmbrăcate în feldgrau.

Steven aruncă o privire scurtă în jur și începu să-și caute țigările, uitînd pe moment că se lăsase de fumat cu aproape două luni în urmă. Bătrîneii dormitau, acoperiseră hu-

bloul cu draperia, iar pe fețele lor se adînciseră pete mohorîte de umbră. Era liniște și Steven fu tot mai convins că nimeni nu sesizase nimic deosebit în desfășurarea filmului. De fapt, era sigur că din tot acest sector de fuzelaj numai el asistase la filmul surpriză. Cele cîteva minute rămase din film, nu-l mai interesau. Happy-end afară, în împrejurimile fulgerate de verdeața boschetelor din vecinătatea cazinoului. Surîsuri obosite, dar fotogenice ale combatanților scăpați teferi. Desigur, numai englezii își permit să zîmbească. Printre ei, „sergentul" „lui" Steven.

La început, nehotărîrea îl făcu să rămînă cu arătătorul suspendat deasupra butonului de chemare. Pe ecran alergau anunțuri publicitare. Steven îl stinse. Arătătorul coborî.

Cînd Sandra se apropie, zîmbetul ei, împărțit în dreapta și-n stînga, se contură cu discreție către o nuanță suplimentară, împărtășindu-i ceva din bucuria revederii. Steven își bătea capul cum să înceapă fără să fie ridicol. Oricum, mutra lui preocupată șterse într-o clipă zîmbetul fetei.

— S-a întîmplat ceva? Nu vă simțiți bine? șopti ea, aplecîndu-se spre el. De pe fața ei se desprindea un iz ușor de parfum.

— Sandra, ai văzut și acest film? glăsui el, ciocănind încet ecranul stins, de culoarea cerului mohorît de toamnă. La privirea ei nedumerită, simți că se strînge în el, că bate în retragere, traversat de o undă de culpabilitate. Ce naiba, își spuse, o să creadă că-i cer socoteală, sau așa ceva.

— Nu, de fapt, vreau să spun, ți-a plăcut? își îndulci el tonul. Un zîmbet scurt, aprobator, apăru pe figura ei.

— Da, de ce nu? Prin hublou se strecură chiar atunci o rază de soare scăldînd totul într-o lumină galbenă, aurie, ca în tablourile lui Vermeer. Steven privi o clipă spre ecran. Curbura sticlei îi arăta un cap țuguiat, ca Oblio. Își zise că ar trebui s-o lase baltă, să schimbe două, trei cuvinte cu fata și apoi să-i ceară un pahar mare de whisky cu sifon pe care să-l dea peste cap. În loc de asta, se pomeni că rostește:

— Dar finalul? Nu ți se pare că nu așa ar trebui să se termine filmul?

— Este un final foarte potrivit, spuse ea, înroșindu-se ușor. Mie îmi place foarte mult, insistă ea. Din voce i se desprindea aceeași timiditate de la început. Pentru Steven, cuvintele apăreau învăluite într-un sentimentalism tipic spectatorului amator de happy-enduri. Lăsă să-i scape un surîs. În fond, nu era obligatoriu ca fata să priceapă ce se petrecea în mintea lui. Nu-i putea pretinde așa ceva. Era de o inocență dezarmantă. O examină cu un ochi mai atent. Era Frumoasa, cea din „Frumoasa și Bestia".

— E-n ordine, bătu el în retragere. Mă bucur că ți-a plăcut. Rămase o clipă pe gînduri. Sandra, reveni el, te-aș ruga să-mi faci un serviciu. Poți să aranjezi să-mi parvină caseta asta? Ea îi aruncă o privire lungă, apoi scutură din cap. În lumina aceea aurie, părul ei blond se zbătu ca o flacără.

— Nu cred că este posibil, rosti ea, zîmbind stingherită de propriul ei refuz. Este ca și cum mi-ați cere să vă dau acum unul dintre motoare. Caseta este proprietatea companiei.

— Sandra, făcu Steven hotărît, luînd-o ușor de mînă. Am nevoie exact de caseta asta. O plătesc. Mîna ei se retrase încet dintre degetele lui aproape în același moment cînd termină de vorbit.

— La o adică, spune-le cine sînt, insistă el. Privirea ei adoptă o umbră de reproș.

— Mr Jones, zise ea, folosind numele sub care călătorea ascunzîndu-se ca după un guler ridicat, să i se vadă numai nasul. Mr Jones, repetă ea cu încetineală, comandantul va fi foarte încîntat să vă știe la bord, dar nici el nu poate jongla cu bunurile companiei. După care, fără nici o legătură, rosti cu voce mai pronunțată:

— Servim dejunul în cîteva minute. Doriți ceva deosebit, Mr Jones?

— Caseta, șopti el, apoi observă că pe culoarul dintre fotolii apăruse șeful oficiului, imaculat și îndatoritor. Se apropia încet și pe figura lui stăruia o expresie binevoitoare care nu-l părăsi nici cînd aruncă o privire scurtă spre Sandra. În limbajul lor asta trebuia să însemne ceva, deoarece Steven sesiză pornirea ei bruscă de a o lua din loc.

— Sandra... rosti el și băgă mîna în buzunarul interior al sacoului. Extrase o carte de vizită.

— Fă cum ți-am spus, o povățui el, întinzîndu-i-o. Și te mai rog — de data asta, privirea ei deveni alarmată — adu-mi un Chivas Regal mare, cu sifon.

●

După ploaie, străzile orașului arătau ca lustruite, iar pe acoperișurile de țiglă ale clădirilor mai ascunse se instalase o strălucire lichidă, ireală. Blocurile înalte din centru atingeau norii care se tîrau ca apele infestate ale unui fluviu murdar. Aerul mirosea încă a ozon și Steven conducea cu geamul deschis. Strada se termina cu un fel de sens giratoriu înrămînd un rondou. Din gazon izbucneau culorile unor arbuști ornamentali. Parcarea alăturată era flancată de două pancarte care anunțau: „Numai pentru personal". Clădirea studioului se înălța masivă ca un hangar pentru navele spațiale. Steven parcă în dreptul gheretei paznicului. Acesta îi aruncă o privire suspicioasă. Steven își recuperase mașina dintr-un garaj al poliției doar cu cîteva ore în urmă. Fusese furată. Toată aripa dreaptă era scrijelită, iar parașocul din spate și spoilerul nu mai existau. Steven ieși și se îndreptă spre intrare. Paznicul îl recunoscu în sfîrșit.

— Domnul Galagher vă așteaptă sus, zise el. De ce nu intrați cu mașina? Cu o fluturare neglijentă din mînă, Steven declină invitația strecurată cu întîrziere.

— Zici că mă așteaptă? făcu el morocănos. O luă spre clădirea care adăpostea birourile și consiliul de conducere. Paznicul rămase cu privirile ațintite pe aripa mașinii.

Pe Galagher îl găsi dictînd ceva secretarei.

— E-n regulă, Miss Murpy, zise el cînd dădu cu ochii de Steven proptit de canatul ușii masive. Aș dori să ne lași o clipă singuri. Ușa pocni ca o clachetă.

— Dă-i drumul, Barney, zise Steven, așezîndu-se pe un fotoliu. De ce anumite probleme nu se pot rezolva și la telefon?

— Fiindcă trebuie să-ți arăt ceva, iar anumite lucruri nu se discută la telefon, îl lămuri Galagher. Apoi trase un sertar. Pe măsuța de lîngă Steven ateriză un plic mare, cafeniu.

— Am inițiat o investigație directă în legătură cu acea casetă primită de la tine, îl anunță Galagher. Acolo ai sinteza celor constatate. Ar fi bine s-o citești, ai înțelege mai ușor lucrurile.

O intonație controlată, iar cuvinte nu mai multe decît trebuiau. „Galagher cel Eficient", se gîndi Steven privindu-l. Călărețul sudist de pe măsuță, turnat în bronz, ușor aplecat într-o parte, ținea sabia de parcă s-ar fi pregătit să sfîșie plicul.

— Nici lui nu-i place, zise Steven, arătînd spre cavalerist. Ce-ar fi să-mi povestești chiar tu?

Galagher îl țintui cu o privire nemulțumită și rece.

— N-aș zice că tocmai caseta de la tine a dat tonul, începu el, dar ne-a oferit cheia. Ne parveniseră și înainte casete cu filme modificate. Proveneau de la un centru de închiriere din New York. Știi, titluri pe care le vrea toată lumea. Aici Galagher se opri ca să pufnească în rîs. Închipuiește-ți, „Romeo și Julieta" al lui Franco Zefirelli arătînd cum cele două personaje înscenează doar sinuciderea pentru a putea s-o șteargă nevăzuți de nimeni din Verona, lăsînd familiile Capulet și Montague să se învinuiască reciproc de subtilizarea cadavrelor, pentru ca la sfîrșit să se decimeze una pe alta. Sau imaginează-ți „Pe aripile vîntului" fără moartea lui Ashley Willkins, dar cu falimentul total, încununat de o moarte mizerabilă, al canaliei de Rhett Butler.

Galagher se opri din nou ca să emită un chicotit înfundat. Apoi reveni la o mină mai serioasă. Privirile lui se opriră pe fața lui Steven.

— Și toate astea sînt numai casete originale, cu șuruburile la locul lor și banda de aici, din fabrică, zise el, bătînd cu pumnul în tăblia biroului. Nici vorbă de piraterie făcută cu sosii de mîna a zecea, înțelegi, Steven?

— Nu.

— Exprimă punctul de vedere al cuiva care privește totul prin prisma unei morale foarte riguroase, nu-i are la stomac pe ticăloși.

— Da' cine-i are? rînji Steven.

— Și în același timp, continuă Galagher, aici se ascunde frica de moarte și o candoare nesfîrșită. Două aspecte de întîlnit la o persoană de sex feminin, avînd între 18 și 22 de ani...

Aici, la sfîrșit, se furișase un ton interogativ din care Steven nu știa ce să înțeleagă.

— Dacă nu-i piraterie, atunci ce-i?

Galagher îl privea gînditor, cu bărbia ușor lăsată în jos, acoperită de palma stîngă, și Steven avu impresia că încearcă să hotărască dacă mai merita să-și piardă timpul vorbind înaintea unui tont. Adevărul era că Steven nu înțelesese mai nimic.

— Hai să vezi ceva, glăsui Galagher, ocolind biroul.

Afară se mai înseninase, lumina solară ricoșa din te miri ce, băltoacele parcă luaseră foc, iar parbrizele mașinilor cu acces pe terenul studioului deveniseră niște ape înșelătoare. Intrară în clădirea cu aspect de hangar. Se opriră înaintea unei uși masive din metal cenușiu, lustruit ca o placă de marmură. Ar fi putut fi luată ușor drept ornament dacă n-ar fi purtat inscripția LAB Ib scrisă cu un roșu fosforescent de panou de avertizare. Galagher introduse în fanta îngustă din stînga o cartelă de identitate. După cîteva secunde, ușa glisă lateral bîzîind scurt.

— Asta ca să nu-și bage nasul pe aici toți neisprăviții, explică Galagher în treacăt. Steven dădu înțelegător din cap. De fapt, se gîndea cît de cuprinzător era acest termen în viziunea lui Galagher. Într-o bună zi, își spuse el, am să încap și eu în teșchereaua asta. Mai ales dacă nu semnez un contract nou cu el. Pășiră înăuntru. Interior claustrat de submarin, panouri fluorescente ofereau o iluminație uniformă, și totul respira o austeritate exprimată fără menajamente. Galagher îl conduse într-o incintă. Pereții goi, fără ornamente, o latură a încăperii dominată de un display LQ de mare rezoluție, format din patru panouri cu linii de îmbinare aproape invizibile. O consolă cu taste și două fotolii din piele neagră, foarte confortabile, după cum putu constata Steven imediat.

— Trebuie să vezi chestia asta, anunță Galagher. Băieții mei au puricat banda o săptămînă întreagă. Una din taste puse lucrurile în mișcare. Galagher se cuibări în fotoliu, cu ochii țintă pe display. Degetele mîinii drepte zăboveau încă pe marginea consolei, stînd la pîndă în așteptarea manevrei următoare.

Display-ul fu acoperit de imaginea coridorului cu oglinzi din „Les jeux sont faits...". Sergentul, surprins chiar înainte de secvența cu rostogolirea pe podea. Imaginea se derulă cu încetinitorul, iar timpul părea că făcuse loc unei vibrații subtile a spațiului. Mișcările, și așa limitate, ale sergentului se desfășurau ca în mediul acvatic.

— Iată și momentul cheie, zise Galagher triumfător, de parcă ar fi anunțat descoperirea secolului. Imaginea îngheță pe suprafața oglinzii. Un deget atinse o altă tastă și display-ul fu împărțit în careuri numerotate cu cifre galbene, ca la indicatoarele de bord. Careul cu oglinda, adus în prim-plan atît de

brusc, îl făcu pe Steven să tresară. Avea o senzație incertă de disconfort, ca de pe urma unui coșmar pe jumătate uitat. Un final care nu existase niciodată, tăiat în felii subțiri, numai bune de pus pe lamelele de sticlă ale unui microscop.

— Dacă te uiți mai atent, zise Galagher, oglinda reflectă nu numai pe soldatul neamț pregătit să tragă, dar și pe cei aflați în spatele lui cu luminile, camera de luat vederi, și încă pe cineva... Vocea lui răsuna acum plină de subînțelesuri și Steven pricepu că urma o îmbucătură suculentă. Iar Galagher se hotărî să mimeze o buimăceală de moment, prelungind așteptarea. Pe Steven un joc atît de stupid îl scotea de obicei din sărite.

— Într-adevăr, remarcă el, foarte calm de data asta, este uluitor, cu atît mai mult cu cît știu că nu s-a filmat niciodată un asemenea final. Varianta asta nu i-a trecut prin cap lui Mayers.

— În schimb, i-a venit altuia ideea. Stai să vezi cui. Un detaliu de imagine luă display-ul în stăpînire. Cotul cuiva din afara cadrului, tija unui reflector. Sandra zîmbind, acaparată de o expresie admirativă. Steven înghiți în sec de mai multe ori, incapabil să vorbească.

— Cîți ani crezi să fi avut fata asta pe atunci? răsună glasul lui Galagher. 10-12 ani?

Nimic nu mai era la locul său în filmul ăsta, constată Steven. Întrebarea lui Galagher era pur retorică. Sandra purta uniforma de stewardesă, ca în zborul 840 spre Atlanta.

— Sandra Kemp, rezidentă în New York, recită Galagher, apropiindu-se de urechea lui Steven de parcă ar fi comentat apariția cuiva în toiul unei petreceri mondene. Toate videocasetele modificate au trecut prin mîinile ei. Am verificat asta. De „Love Story" nu s-a atins, adăugă el rînjind. E aproape un tabu filmul ăsta. Dar în acest caz, și arătă cu degetul spre display, s-a implicat atît de mult încît a lăsat urme foarte vizibile. Ca pașii pe zăpada proaspătă. Duc exact la ea.

— De cînd ai devenit atît de metaforic, Barney? zise Steven, lăsîndu-se să alunece pe curbura ergonomică a fotoliului. Studia încă zîmbetul Sandrei. Avea impresia că-i era adresat chiar lui, ca dintr-o fotografie făcută după întîlnirea din avion și expediată pe adresa lui.

— O vreau pe fata asta aici, în studio, Steven, zise Galagher, împungînd aerul cu arătătorul îndreptat spre mocheta de un albastru palid. Nu știu cum procedează, asta rămîne încă un mister, dar nici nu mă interesează prea mult. În schimb, o vreau aici, să lucreze pentru noi. Apoi Galagher se ridică în picioare, plimbîndu-se încoace și-n colo cu o mînă gînditoare. Se opri în dreptul lui Steven. Doi aiuriți, Nadia și Daniel Thalmann de la Miralab din Montreal, au realizat un scheci de trei minute cu imagini digitalizate ale lui Bogie și Marilyn. „Întîlnire la Montreal". S-au chinuit o grămadă de timp pentru asta, dar rămîne un vax pe lîngă ce face fetița asta într-o clipită. Entuziasmul lui Galgher zornăia între pereții goi ca un clopoțel al unei mașini de marcaj de la caserie. O vreau aici, repetă el. Steven îi aruncă o privire oblică.

— De ce nu i te adresezi în scris, Barney? Spune-i ce ai pe suflet. Sau dă-i un telefon. Presupun că-i cunoști numărul. Las-o pe ea să hotărască. Galagher se opri la mijlocul unui gest. Apoi se aplecă spre Steven, proptindu-se cu mîinile pe brațele fotoliului. Părea un condor gata să-și ia zborul.

— Mai există o alternativă, rosti el încet. Dar n-aș vrea să apelez la ea. Am putea s-o obligăm prin tribunal să nu mai pună niciodată piciorul într-un cinematograf sau videotecă, să nu se mai atingă de filme. S-o obligăm la carantină, ca să nu mai contamineze nimic. Sau am putea s-o hărțuim pînă-și face singură bagajele și pleacă pe Marte. Dar așa n-ar cîștiga nimeni nimic.

— Mai ales tu, i-o întoarse Steven, pe un ton vioi.

— Și nici tu, îl avertiză Galagher. Dacă eu n-am ce mînca, nu pot să dau și la alții.

Parabola cu mîncarea răsuna ridicol în urechile lui Steven, căruia automat îi venise în minte imaginea Rolls-ului argintiu al lui Galagher. Să ți-l imaginezi pe un individ de teapa lui ieșit să împuște francul era delir în toată regula, remarcă Steven.

— Iar asta a vrut să fie vreun soi de aluzie? rosti el, oprindu-și privirile în ochii lui. Galagher preferă să treacă peste întrebare.

— Uite, continuă el, spune-i fetei că avem pentru ea o ofertă extrem de avantajoasă. Acest aspect nu trebuie neglijat. Nici nu cred că este atît de nebună s-o facă. Ai curaj să calculezi cît îi rămîne din amărîtul ei de salariu de stewardesă după ce-și plătește impozitul? De ce nu vrei s-o lași pe ea să hotărască? mai adăugă Galagher, încîntat că i-o putea servi cu propriile cuvinte.

— Și ce te faci cu acea nesfîrșită candoare, Barney? Are s-o presare peste tot, ca zahărul pudră peste prăjituri.

Zîmbetul Sandrei stăruia deasupra discuției ca un tablou pentru care se ducea toată tîrguiala. Steven se simțea la fel de stînjenit de parcă fata ar fi fost deja acolo, asistînd la toate astea.

— Fă-o să dispară de-acolo, Barney, rosti el, ridicîndu-se. Degetele lui Galagher coborîră din nou pe taste.

— Știi cum este candoarea asta? rosti el. Se vinde al naibii de bine, Steven, mă mir că nu ai observat că există milioane de oameni care o înfulecă pe rupte, cu lingura mare.

Display-ul stins, lucios și gol, cu o nuanță doar mai deschis decît peretele, îi mai atrăgea încă lui Steven atenția. Părea o ușă trîntită de cineva plecat cu un minut înainte.

— „Surîzînd, ea și-a întors fața dintr-acolo. Cu pași rari, a urcat panta dulce, a reintrat în casă, și s-a înveșmîntat în chipul ei singuratic", zise el cu o voce joasă, tărăgănată, ca și cum ar fi citit pentru prima oară dintr-o

carte deschisă brusc sub nasul lui. Galagher îi aruncă o privire lungă și contrariată.

— Nimic, oftă Steven. O frîntură din „Un al doilea poem în Shetland".

●

Steven, înghesuit într-o cabină telefonică, își trecu nervos mîna prin păr. Primii stropi de ploaie se sparseră de geam.

— Te rog, te rog, ascultă ce vreau să spun, bîigui el. Apoi adăugă în gînd o înjurătură pentru Galagher. În ce poveste nenorocită îl băgase. Unde naiba ai fost? reluă el, stăpînindu-și tremurul incipient al vocii. Te caut de cîteva săptămîni.

— Să zicem că mi-am întors fața dintr-acolo, răspunse ea cu glas scăzut, ușor ostil.

În alte împrejurări, auzind așa ceva, Steven ar fi întrebat stupefiat: „Și pe asta de unde naiba o mai știi?". Fuseseră propriile lui cuvinte. Între el și Galagher. Dar nu se mai mira de nimic în ultima vreme. Era doar obosit. Și, desigur, întors pe dos. Declicul, care ar fi trebuit să elibereze un snop de concluzii neașteptate, pocni în gol.

— Sandra, te rog, glăsui el, renunță să mă incluzi și pe mine într-unul din happy-end-urile la care visezi atît de mult. Vorbea mai calm acuma, cu acea indulgență dojenitoare aplicată copiilor cînd le explici că tocmai făcuseră o prostie și era bine să nu se mai repete. Toate succesele astea fulgerătoare, maldărul de bani din fața mea, faptul că este suficient să-mi apară numele pe genericul unui film ca rețeta să meargă din plin, s-au întîmplat prea brusc, au atras mai multe comentarii invidioase decît de obicei. Sînt destui care aproape că nu glumesc afirmînd că am făcut probabil un pact cu diavolul. Din receptor izbucni un hohot prelung, cristalin.

— Uite, la asta chiar nu m-am gîndit, zise ea, dar fără să dea impresia că faptul o îngrijora. Steven înțelese că s-ar putea să-i placă ipostaza. Distracția ei cuprindea o nuanță în plus.

— Să știi că Galagher nu-i prost. Se hotărî să strecoare o notă vag amenințătoare în tot ce mai avea de spus. Are tot felul de relații, și încă este capabil să-ți facă surprize din cele mai neplăcute. Potolește-te! Crezi că nu și-a dat seama ce se întîmplă?

La început, cînd Galagher căzuse la pat, iar Asociația Medicilor Americani îi opera buzunarele, Steven aproape că izbucnise în rîs. Omul Negru pus în sfîrșit cu botul pe labe.

— Mă gîndeam că-i exact ceea ce merită, explică Sandra.

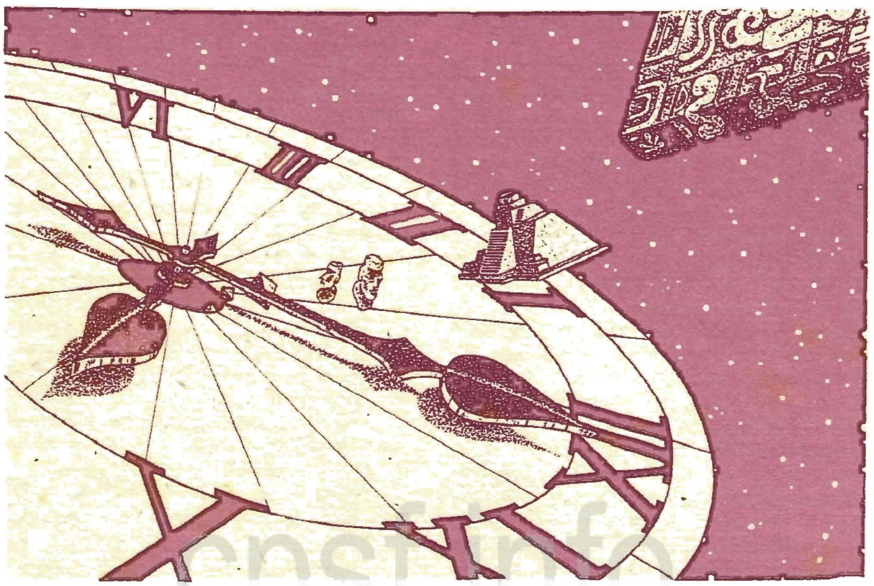
— Acum este la Davos și nu se gîndește decît la plămînii lui, dar telefoanele funcționează și acolo. Nu vreau să spun mai mult, adăugă Steven pe un ton sugestiv. Își șterse transpirația de pe frunte. Geamurile aburite nu mai arătau din oraș decît luminile panourilor publicitare. Constelații ciudate, care nu figurau pe nici o hartă, își azvîrleau numele în fulgerări multicolore: EXXON, COCA-COLA, SONY, TOYOTA.

— Sandra? făcu Steven, ușor alarmat de tăcerea de la capătul firului. Nu vreau să te sperii, dar...

— Știu tot ce se va întîmpla, Mr Jones, glăsui ea în sfîrșit. Filmul se numește „Casandra" și nu trebuie să modifice nimic în el. Este conceput de mine, de la cap la coadă.

— Sandra! Oprește-te! Sînt obosit. Dacă mă lași să te văd, ne vom căsători, se pomeni el promițînd. Își lipi fruntea de geamul rece.

— Jură-mi!

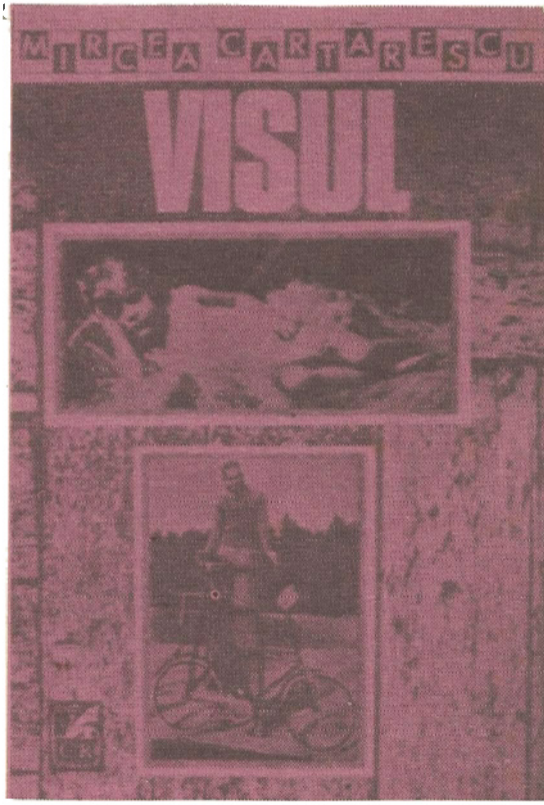

Desen de EMIL BOGOS

CARTEA PRAGURILOR

de

CRISTIAN TUDOR POPESCU

S-a dovedit premonitorie situarea lui Mircea Cărtărescu, de către Ion Bogdan Lefter, în microantologia sa **SF-ul în poezie** din Almanahul Aticipația 1990, ca deschizător al listei poeților optzeciști permeabili la SF: ultimul volum al lui Cărtărescu, intitulat nespectaculos, **Visul,** reunește patru proze oricînd anexabile genului. Primele trei dintre acestea, **Jocul, Gemenii, REM,** configurează o lume textuală unitară, izomorfă cu cea creată de Joyce în prozele grupate sub titlul **Oameni din Dublin** sau cu cea din **Pășunile raiului,** a lui Steinbeck. Spațiul și atmosfera se regăsesc în fiecare text, personaje principale într-unul apar episodic sau sînt pomenite în altul, o aceeași scenă este reluată din unghiul altui participant la ea. Modul cum sînt construite și ordinea în care apar cele trei nuvele creează un efect cumulativ: fiecare este restructurată de lectura celei care o urmează. O a doua lectură a cărții furnizează o imagine sensibil diferită de cea oferită de prima.

Eroii se vădesc a aparține unui același neam, al alungiților, făpturi stupefiant de înalte, subțiri, friabile, bărbați și femei ducîndu-și viața în Bucureștiul începutului anilor '60, ai căror strămoși plecaseră cu șapte secole în urmă din Tibet. Cu fiecare generație, străbătuseră Cașmirul, Uzbekistanul, Iranul, Gruzia, pentru a se așeza, într-un sfîrșit de secol XIX, în cîmpia valahă. Posedă atribute cerebrale ieșite din comun: o sensibilitate exacerbată pînă la maladiv, memorie eidetică, sînt capabili de levitație, telekinezie, precogniție. Existența lor, deși aparent circumscrisă normalului, este străbătută de un curent de adîncime care conduce spre transcenderea limitelor umanului. Accesul dincolo de prag este condiționat de absolvirea unui **ritual de trecere,** care apare fie sub forma jocurilor de copii (a nu juca Vrăjitroaca, în **Jocul** sau Jocul Reginelor în **REM),** a visului (visele scoicii lui Egor) sau a năbădăilor unei adolescente (în **Gemenii).** Trecerea, pătrunderea în spațiul privilegiat, are loc întotdeauna printr-un coridor — spațiu îngust prin care se ajunge la Scara Unu, în **Jocul,** tunelul subteran care leagă locuința Ginei de Muzeul Antipa, în **Gemenii,** iar în **REM** coridorul din ultimul vis, care se deschide în Pădure.

Starea de grație în care Mendebilul adusese grupul de copii, reușind să blocheze expansiunea tarelor umanului, deja prezente, se alterează o dată cu apariția stiloului cu poze adus de negustorul de mărunțișuri. Despărțirea de REM, încheierea Marilor Jocuri sînt imediat urmate de menarha Svetlanei. Gravura reprodusă pe afișul cu rămășița de inscripție REM... înfățișează un tînăr încercînd să se apere, cu umilință și rușine, de tentația reprezentată printr-un nud de o senzualitate primivită. În schimb, în **Gemenii,** transferul de personalitate între Andrei și Gina nu se produce decît după consumarea actului de dragoste. Erosul apare deci fie ca obstacol insurmontabil în încercarea de străpungere a plafonului condiției umane, fie ca unică modalitate de realizare a acestei străpungeri. Diferențierea sexuală este resimțită ca o condiționare dispensabilă, ca un stadiu evolutiv ce poate fi depășit; dragostea, în sens absolut, poate fi independentă de ea. Umbra androginului platonic se conturează în aceste pagini, cu deosebirea că nu mai reprezintă o întruchipare a regresivității utopismului grec, ci o proiecție idealizată în **viitorul** speciei.

Tema unificatoare a volumului este sugerată de cuvintele lui Thomas Mann din citatul așezat de autor înaintea ultimei povestiri: „...cum să sfărîmi crisalida și să devii fluture?". Este ideea necesarei nașteri a acelei **cosmic mind,** care să-și asigneze omul ca stadiu larvar, idee dragă lui Arthur C. Clarke; pornind de la ea a scris celebrele **Sfîrșitul copilăriei** și **2001 — o odisee spațială.** Sau, în planul filozofiei, conceptul de „punct omega", introdus de Teilhard de Chardin. Metamorfoza

nu e legată neapărat de aspecte exterioare; „REM-ul e în noi". Sub coaja umanului se coace un fruct strălucitor, aidoma prevestitorului ou de cristal descoperit de Sandu sub coaja verde și țepoasă care ar fi trebuit să adăpostească o castană.

În ultimul text din volum, **Organistul,** tema avansată de întîmplările neamului alungiților este reluată cu o octavă mai sus. Dacă pînă acum atmosfera fusese tensionată, obsesivă, nostalgică, cu dese acorduri oniro-poetice, punctată de imagini lucrate cu finețe de orfevrier (ex. ascuțitorile chinezești născute în scorbura castanului bătrîn și chinuit), ea devine, în cele douăzeci și ceva de pagini ale acestei impecabil conduse ficțiuni speculative, crud-ironică, cosmicomică, de un absurd riguros controlat. Realism grotesc ar fi poate sintagma cea mai potrivită. M. Cărtărescu dovedește cu prisos că și-a însușit bine mecanismul de generare a textului speculativ: o dată ipoteza insolită admisă (obsesia ultranormalului arhitect Emil Popescu vizavi de claxoanele de automobil), progresia consecințelor trebuie continuu supusă unui tratament de **verosimilizare,** atît prin logica internă a desfășurărilor, oricît de absurde aparent, cît și prin efectele de real (ex. brazii care, sub influența muzicii seriale a lui Schönberg și Webern, se lungesc, „aplecîndu-se peste Dacia ruginită și înconjurînd cu acele lor cafenii blocul de plexiglas în care dormea burta enormă a sintetizatorului deopotrivă cu cei doi specialiști japonezi care începuseră să chelească"). Își fac din plin simțită prezența și alte trăsături caracteristice ficțiunii speculative de calitate: climaxul surprinzător, greu intuibil în datele inițiale, de o anvergură care afectează întreaga rasă umană: situarea, estetic vorbind, mai degrabă în sferele interesantului și sublimului decît în cea a frumosului; filiația manieristă — în sensul Hocke. Alături de **Șoarecele B** de I.D. Sîrbu sau **La Winnipeg, unde nu ne vom întoarce niciodată** de Ov. S. Crohmălniceanu, **Organistul** se numără printre puținele perle produse prin folosirea acestei modalități în literatura noastră.

Luînd în discuție modul în care mijloacele de expresie servesc ideatica abordată de M. Cărtărescu în ipostaza sa de prozator, se impune de la bun început o observație deconcertant de simplă: **Visul** conține multe cuvinte. Orchestrarea acestui lexic bogat și, mai mult, a jargoanelor pe care mînuindu-le autorul lasă impresia de siguranță — cel al anatomo-fiziologiei, al științelor naturii, al mecanicii, al muzicologiei sau astrofizicii —, permite realizarea de efecte de real (ex. excursul, la limita halucinației, prin Muzeul Antipa) sau imagini poetice tușante — prefacerea progresivă a scheletului uriaș în ființă umană, în reveria reginei Carmina. În afară de manipularea de limbaje sînt prezente și alte procedee ținînd de ceea ce se cheamă textualism: aluzia și referința culturală, perforarea textului prin intervenții auctoriale, povestea în poveste, intervertirea registrelor și planurilor narative. Remarcabil este faptul că toate aceste mijloace sînt funcționale, sînt organic necesare prozei, nu se mizează nici un moment pe justificarea lor în sine. Iar dacă la unii prozatori desemnați ca „textualiști" efectul este obiectivant, congelant, ironic-detașant, la Cărtărescu lucrurile stau invers: tensiunea subiectivă crește, distanța între cititor și text scade pînă la joncțiune, ajungîndu-se în cele din urmă la împlinirea unui deziderat cam uitat, cu sau fără bună știință, de o vreme încoace: o lectură a participării.

Desen de DAN COROIU

O STEA PLECATĂ-N DEPĂRTĂRI

de

ŞTEFAN GHIDOVEANU

Desen de LUCIAN POP

...zborul, de fiecare dată, zborul. Senzaţia afundării în nesfîrşitul spaţiului, a confruntării cu veşnicia şi mereu aceşti coloşi din oţel care ne duc tot mai departe, către inima imaginară a Universului. Eu... şi tu... Noi. Eu şi tu...

Am fost de nenumărate ori plecaţi împreună. Ne cunoşteam atît de bine încît n-am avut aproape niciodată nevoie de cuvinte ca să ne putem înţelege. Ne-au ajuns ochii. Ne-am privit şi asta a fost suficient. **A fost...**

Căci, după un timp, te-ai îmbolnăvit. Grav. Iremediabil. Am continuat să zburăm, nepăsători, pînă în clipa cînd medicii ţi-au interzis să mai pui vreodată piciorul pe o astronavă de serviciu. Şi-atunci, tu ai rămas. Am plecat numai eu. Drumurile ni s-au despărţit, călătoriile s-au făcut tot mai lungi, iar revederile tot mai scurte. Încetul cu încetul, am început să credem că aşa e bine, că aşa e **normal.**

De vină era zborul, de fiecare dată zborul. Senzaţia afundării în nesfîrşitul spaţiului, a confruntării cu veşnicia... De fapt, nu ne dădeam seama că singurii vinovaţi eram noi, cei ce înfruntam nebuneşte Universul, în speranţa găsirii unor locuri aidoma celor natale, de mult timp părăsite.

Am sacrificat totul, chiar şi pe cei pe care-i iubeam, ca să cucerim infinitul. Deşartă iluzie! Căci rezultatul nu a fost altul decît însingurarea, izolarea aproape completă într-un cosmos întotdeauna ostil. Căutam o nouă casă, un cămin primitor, dar nu le-am găsit.

Am păşit, în schimb, pe plajele cu nisip cîntător, strălucind alb în lumina pulsîndă a Bersiliei, pe cîmpiile de alabastru ale Fandurei ori printre arborii de cristal, răsucindu-se straniu, de pe feţele mohorîte ale sateliţilor lui Daxanius. De fiecare dată am sperat că vom da peste fiinţe vii, asemenea nouă, că vom descoperi Inteligenţa acolo unde, în cele din urmă, s-a dovedit a nu fi decît materie moartă...

Am continuat să sperăm, iar şi iar... O clipă, o viaţă, o infinitate de momente în care graba de a trăi nu ne mai dăduse răgazul necesar pentru a ne pune alte întrebări. Am trăit şi-atît. Ni se păruse suficient, nouă, celor obişnuiţi să coborîm dintr-o navă pentru a ne urca grăbiţi în alta, gata de plecare. Niciodată nu am apucat să ne gîndim la altceva în afara prezentului, a căutărilor noastre neobosite, a speranţelor şi a iluziilor de-o clipă. Timpul s-a scurs pe lîngă noi ca o briză uşoară, căreia nu-i acorzi nici o atenţie, pînă în clipa cînd îţi aruncă nisip în ochi, orbindu-te. Atunci, pe neaşteptate, realitatea începe să capete un cu totul alt chip, să se transforme, pînă într-o zi cînd...

Dar nu, de ce-ţi vorbesc eu despre toate astea? Altceva aş vrea să-ţi povestesc, altceva, o amintire, un fapt care ne-a marcat definitiv existenţele. Pentru că... ei bine, am avut norocul ca o dată, **o singură dată,** să ne surîdă şansa descoperirii unor fiinţe dotate cu raţiune. Ne-am temut mult de clipa aceea, nu ştiam dacă-i vom putea face faţă, dacă nu vom claca. Era ca şi cum am fi avut o presimţire...

Ieşisem de curînd din hiperspaţiu. Planeta

albastra lîngă care ne aflam părea îndeajuns de înzestrată pentru a adăposti entități raționale. Ne pregăteam sa coborîm, adulmecînd surescitați clipele dinaintea ultimelor manevre. Timpul parcă își încetase scurgerea, rămînînd imobil, aidoma unei măști funerare încremenite de mii și mii de perioade în cine știe ce sarcofag uitat...

Apoi s-a produs evenimentul acela ciudat, care ne-a făcut să ne pierdem cumpătul și să renunțăm la planurile inițiale. Pe cînd ne apropiam de straturile superioare ale atmosferei, o explozie formidabilă a acoperit cu strălucirea ei insuportabilă întregul cîmp vizual, răscolind cu violență aerul și dînd naștere unor furtuni de nori cum nu mai văzusem nicăieri pînă atunci, în lumile vizitate. **Ceva,** a cărui natură n-am reușit s-o identificăm, a lovit nava, distrugîndu-i sistemul de direcționare. Cu chiu, cu vai, am ieșit totuși din acel sistem solar, scăpînd abia în ultimul moment de atracția stelei centrale, care ne acaparase precum un sorb al morții.

Mult timp după aceea, vreme de zeci și zeci de perioade, ne-am tot întrebat ce se întîmplase, ce anume declanșase explozia și ce putea ea reprezenta, în cazul în care ar fi fost vorba de un semnal din partea unor ființe raționale. Am răscolit faptele pe toate fețele, în fel și chip, dar n-am ajuns la nici o concluzie. Nici pînă astăzi nu avem nici o idee clară despre cele întîmplate.

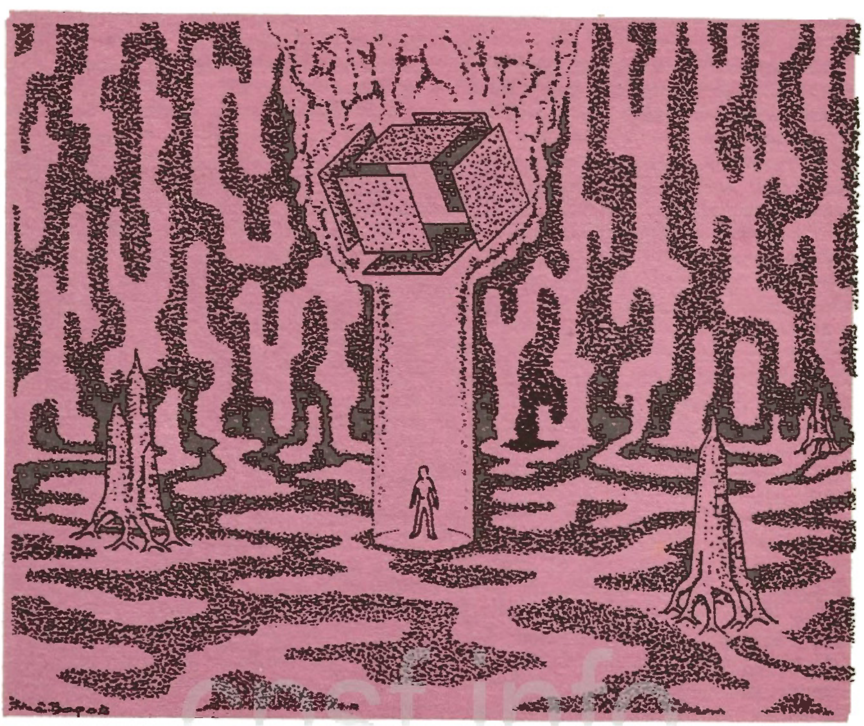
Cu o singură excepție. EU... Sînt unicul care știe **ce s-a petrecut.** N-am spus nimănui, niciodată, dar acum — în clipele cînd astronava în care ne aflăm se îndreaptă fără nici o șansă de scăpare către gaura neagră ivită brusc pe drumul de întoarcere — simt nevoia să-ți povestesc adevărul.

Noi am provocat explozia, la ieșirea din hiperspațiu!!! E drept, am făcut-o involuntar, dar asta nu înseamnă că lucrurile sînt mai puțin groaznice. Filmele făcute atunci — și pe care le-am distrus ulterior — mi-au confirmat totul. Oricum, ne-am primit pedeapsa. Deși nu sînt superstițios, gaura asta neagră...

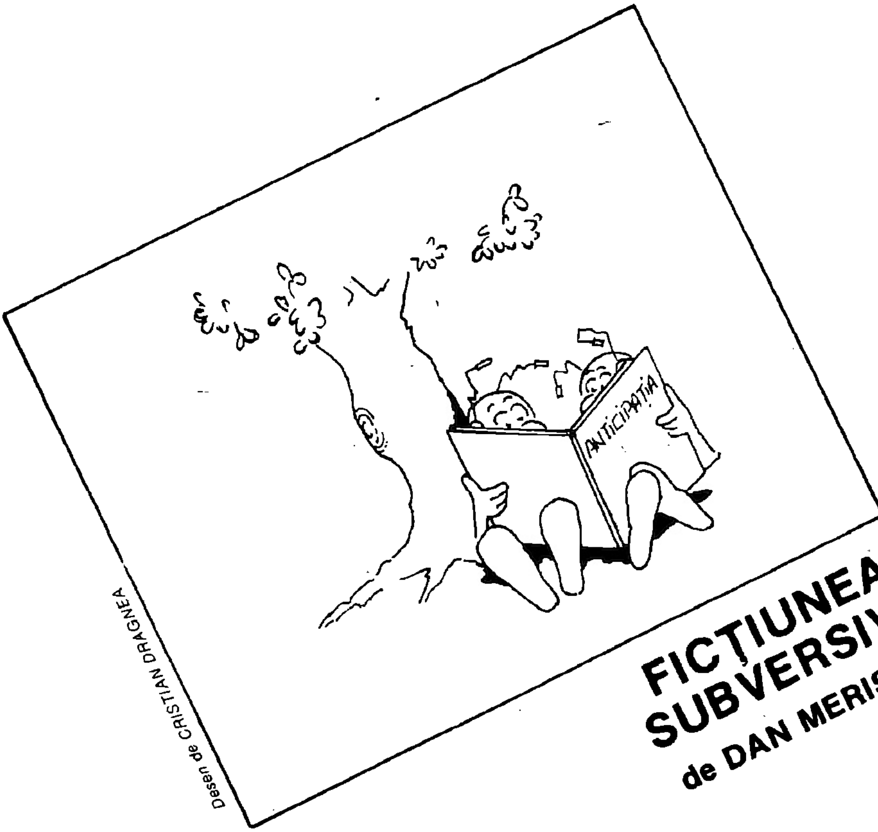
Mai am însă o consolare. Știu că-mi vei asculta rugămintea și că le vei comunica și celorlalți spusele mele:

Căutați planeta albastră! În pofida faptului că unii dintre tovarășii mei de drum nu vor să creadă acest lucru, ea este totuși un leagăn al Rațiunii. Căutați-o și vă veți convinge! Veți descoperi că Inteligența benefică stăpînește acele meleaguri cosmice îndepărtate. Iar dacă nu o veți găsi, fiți siguri că mai devreme sau mai tîrziu vă va căuta ea. Cine pătrunde în ființa Universului, trebuie să-și caute semenii!

Primiți-i, așa cum ne-ar fi primit și ei, dacă am fi putut lua legătura... dacă moartea nu ne-ar fi pecetluit destinele înainte de vreme... Și, mai ales, dacă nava trimisă de ei să ne întîmpine n-ar fi explodat, DIN PRICINA NOASTRĂ, asemenea unei stele plecate-n depărtări, la numai 74 de secunde de la lansare...

Desen de EMIL BOGOS

FICȚIUNEA SUBVERSIVĂ

de DAN MERIȘCA

Visul despre Libertate a devenit Aici și Acum. În ziua de 22 decembrie 1989, science-fiction-ul a devenit mainstream. După un scenariu de neimaginat chiar și pentru cei mai optimiști dintre noi...

Creatorii de SF din România nu și-au prostituat niciodată arta. Nici măcar cei mai oportuniști nu au preamărit vreodată **dogma** *și* **dictatura.**

Dimpotrivă, am tras adesea semnalul de alarmă asupra posibilelor scenarii ale persistenței și diversificării distopiei multilateral dezvoltate! Deschideți antologiile și almanahurile SF: veți găsi zeci de exemple.

Concesiile făcute de către SF puterii politice au fost minime în publicația noastră centrală – Almanahul „Anticipația" – și nule în publicațiile SF din provincie: Timișoara, Craiova, Iași, Reșița, Cernavoda etc.

Science-fiction-ul nu a fost, așa cum s-ar fi putut crede, un „tunel de fugă" din realitatea social-politică. Folosindu-se de alegorii transparente pentru mai toată lumea, SF-ul a devenit unul dintre cele mai sensibile barometre ale prezentului. Se știe că analizînd presiunea atmosferei de azi, se poate anticipa... vremea de mîine.

E timpul s-o recunoaștem: în acești ani, sigla SF a însemnat pentru noi în primul rînd codificarea a ceea ce ar putea fi numit **subversive-fiction!**

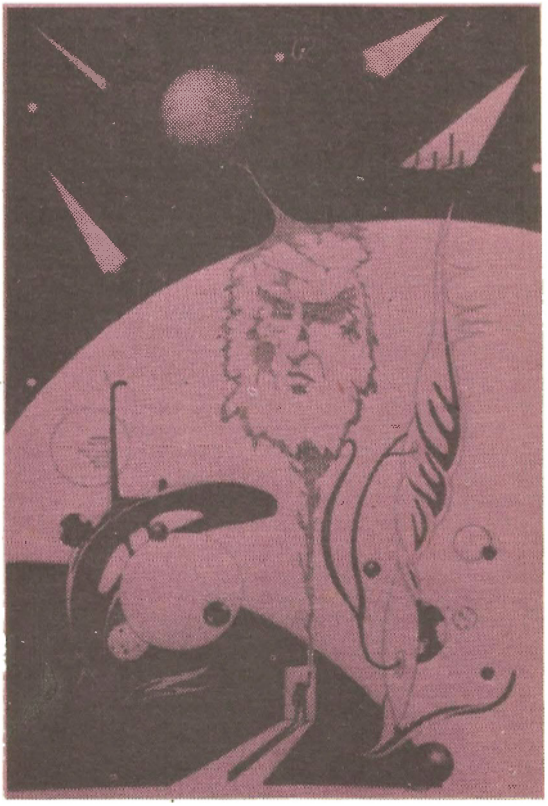
Revistele și almanahurile SF au fost primitoare refugii pentru autori dizidenți, hăituiți de securitate și evitați de către colegii din mainstream, ca Sorin Antohi, Dan Petrescu, Luca Pițu – oameni de marcă ai culturii românești.

Nu a fost oare o mare dovadă de curaj însăși îndrăzneala de a vorbi despre un subiect tabu precum viitorul (despre altceva, altcîndva, altundeva, altcum) asupra căruia (cărora) doar „păstorul turmei" avea voie să se pronunțe? Viitorul era, după cum știm cu toții, monopolul unei singure ideologii: cea comunistă. Science-fiction-ul îi învăța pe cititorii săi, prin parabole, pe înțelesul tuturor, care mergeau direct la inimă, cum să privească pe lîngă ochelarii de cal cu care școala și mass-media ne înzestrau pe fiecare, încă de mici.

Am povestit de atîtea ori despre oceanele de dincolo de zăbrele. Uneori, ni s-a părut că simțim chiar foarte aproape briza tulburătoare. A venit timpul să urcăm la prora corăbiilor noastre, lăsînd vîntul libertății să le umfle pînzele.

LILIPUT 2005

de DORIN FEŞTEU

Desen de EMIL BOGOS

— Ce naiba te-ai cocoţat pe dulap încălţat? Nu te-ai gîndit c-ai putea să-l zgîrii? Dumnezeule, iar ţi-ai întins ziarul pe toată podeaua şi nu mi-ai lăsat loc să fac un pas! De ce nu-ţi faci abonament la un ziar de dimensiuni normale şi n-o să mai trebuiască să te caţeri de fiecare dată pe dulap ca să poţi citi ziarul.

— Păi atunci tatii i-ar trebui trei perechi de ochelari să-l poată citi. Fii atent la articolul ăla de lîngă fereastră. Un interviu pe care i l-a luat „lui" acum treizeci de ani un reporter american. Ascultă!

Reporterul: Extraordinara hotărîre pe care aţi luat-o uimeşte întreaga lume. Care sînt rădăcinile ei?

Preşedintele: Dorinţa nestrămutată de a asigura un viitor luminos şi îmbelşugat poporului meu.

R: V-au nemulţumit rezultatele de pînă acum?

P: Nicidecum. Dacă vreţi să cunoaşteţi situaţia din ţară, citiţi ziarele de la noi. O ducem din ce în ce mai bine. De altfel şi statisticile noastre demonstrează acelaşi lucru. Totuşi, criza mondială de materii prime, de alimente şi de spaţiu m-a determinat să mă gîndesc cu îngrijorare la soarta generaţiilor viitoare. Cred că aşa ar trebui să procedeze orice conducător înţelept.

R: Celelalte ţări au adoptat soluţii clasice în vederea rezolvării problemelor cu care se confruntă.

P: Ştiu. Aceste soluţii au limite, iar în condiţiile de la noi, condiţii social-istorice fireşte, ele n-au prea dat rezultate. Cît mai poate creşte productivitatea muncii? Cît o să mai poată spori producţia agricolă pe un hectar?

R: Cum explicaţi că această cale „revoluţionară", cum o numiţi dumneavoastră, apare într-o ţară cu populaţie nu prea numeroasă şi cu resurse destul de bogate?

P: Datorită condiţiilor social-istorice existente la noi.

R: Care ar fi, după dumneavoastră, aceste condiţii social-istorice?

P: Un popor care nu doreşte să trăiască în lipsuri, care doreşte progresul şi mai ales un popor disciplinat, care înţelege conştient necesitatea istorică. Calea pe care am ales-o noi este o cale nouă, nebătătorită, poate va fi grea, dar avem mîndria de a fi primii care am păşit pe ea. Istoria va dovedi, sînt convins de asta, superioritatea căii alese de noi.

R: Vă rog să explicaţi în ce constă noua cale şi ce aşteptaţi de la ea.

P: Cu plăcere.

R: Am uitat să precizez pentru cititorii noştri că noua cale este în întregime rodul gîndirii domnului preşedinte al Insulei Liliput. Ar fi, cred, interesant să ne povestiţi pe scurt cum aţi ajuns la ideea aceasta.

P: Am să vă explic, ca să mă exprim aşa, printr-un exemplu. Numărul locuitorilor din insulă devine din ce în ce mai mare, dar suprafaţa insulei nu poate fi mărită. Pentru a spori producţia de alimente, am extins suprafeţele agricole. Am defrişat păduri, am secat bălţi, am restrîns chiar suprafaţa satelor şi oraşelor. Pe de altă parte, puternica noastră industrie are nevoie de tot mai mult fier, petrol, ciment, cărbune etc. Cum să ne ajungă? Economisind. Economisirea, înlocuirea au devenit cuvintele cheie ale economiei noastre. La un moment dat, am fost puşi în faţa unei dileme: ori renunţăm la consum ca să ne dezvoltăm, ori renunţăm la dezvoltare ca să consumăm. Dar cît se poate trăi fără consum? Se cerea găsirea unei soluţii globale. Era nevoie de o idee revoluţionară. Cum mi-a venit?

Eram la un dineu cu un prieten apropiat din Ciad. Trebuie să ştiţi că acest prieten are 1,90 m înălţime şi cîntăreşte 150 kg. Stînd alături de el, am observat că nu numai porţia de mîncare era dublă faţă de a mea, dar şi farfuria şi furculiţa lui erau de două ori mai mari decît ale mele. Atunci mi-a venit ideea. Ce-ar fi dacă oamenii ar avea înălţimea cu o jumătate de metru mai mică? Ar avea un volum mai mic. Deci ar mînca mai puţin. Ar avea nevoie

de mai puțin material pentru haine. Obiectele de consum, începînd cu periuța de dinți și terminînd cu locuințele și autobuzele, ar putea fi mai mici, deci s-ar putea obține o economie de material. Cu aceeași cantitate de ciment am putea construi mai multe blocuri (de dimensiuni mai mici, desigur). Cu aceeași cantitate de materie primă am putea avea mai multe șosele, mai multe haine, mai multe vagoane pentru că toate obiectele vor avea dimensiuni proporțional mai mici. Practic, suprafața insulei și implicit a întregii planete aproape că se va dubla pentru oamenii de dimensiune nouă. Cred că am găsit calea spre fericirea poporului meu.

Am consultat experții noștri în genetică și mi-au explicat că este posibil să determinăm pe cale genetică o talie de 1,10-1,00 m la descendenții noștri. Am calculat că peste treizeci de ani jumătate din populația țării va fi constituită din oameni de mici dimensiuni.

R: Cum vedeți pentru viitor relațiile poporului dumneavoastră cu alte popoare? Mă refer la aspecte cum ar fi turismul, în ambele sensuri, întîlnirile sportive, schimbul de mărfuri etc. Nu înseamnă asta o izolare față de lume?

P: Nicidecum. Ne vom reprofila treptat industria pe componente de miniaturizare, mecanică fină și alte domenii, în care noua dimensiune se va dovedi un avantaj. Turismul, întîlnirile sportive? Sînt chestiuni minore.

R: Cele două tipodimensiuni vor conviețui timp de cîteva generații. Cum vedeți acest aspect?

P: Desigur că mai avem de rezolvat unele probleme, dar ele sînt neesențiale. Așa, de exemplu, am inițiat ample studii referitoare la trecerea treptată la noua dimensiune a poporului meu. Timp de una-două generații vor conviețui simultan cele două tipodimensiuni. Pe măsură ce numărul celor de mici dimensiuni va crește, se vor construi un număr corespunzător de locuințe de mici dimensiuni și o întreagă industrie de bunuri de consum. Vom construi chiar și autoturisme de mici dimensiuni pentru oamenii de tip nou. În blocuri vor exista camere mari și mici, cu mobilier corespunzător, adăpostind membrii aceleiași familii de două dimensiuni. Se întreprind și studii de psihologie. Ne-am gîndit la tot. Am întrezărit că această cale va fi salvatoare și pentru alte țări. Practic pentru întreaga planetă. Istoria va dovedi, sînt convins de asta, superioritatea căii alese de noi. Calea pe care am ales-o noi este o cale nebătătorită, poate va fi o cale grea, dar avem mîndria de a fi primii care am pășit pe ea. Acesta este viitorul omenirii!

R: O penultimă întrebare: Toți, absolut toți locuitorii țării se vor supune acestei modificări?

P: Întotdeauna au existat în cadrul unui popor cîțiva sacrificați. Mă gîndesc că vom mai avea nevoie de ambasadori, conducători care să reprezinte insula în cadrul relațiilor internaționale. Nu ne-am pronunțat încă în acest sens.

R: O ultimă întrebare. Poporul a fost de acord cu trecerea la omul de tipodimensiune nouă?

P: V-am spus că avem un popor disciplinat, care înțelege necesitatea istorică. Avem deja o mulțime de cereri în acest sens și sînt informat că numărul lor va crește pînă va cuprinde întreaga populație. Începînd de acum, toți cei ce se vor naște vor crește pînă la o înălțime de 1-1,10 m. Calea pe care am ales-o noi este o cale nouă, nebătătorită, poate va fi grea, dar avem mîndria de a fi primii care am pășit pe ea. Istoria va dovedi, sînt sigur de asta, superioritatea căii alese de noi.

— Ce zici de articolul ăsta?

— Praf în ochii noștri, Zenmic. La un an de la moartea lui și o jumătate de la revenirea la vechea dimensiune, nu vor să recunoască că de vină sînt cei care au acceptat una ca asta.

— Bine, dar eu nu cred că ai noștri au făcut cerere ca noi să rămînem pitici.

— Ba bine că nu!

— Hai să-l întrebăm pe Tata!

Zenmic și Tenmic au împăturit ziarul, apoi luîndu-l la spinare, s-au cățărat spre camera tatălui lor. Acesta servea cina: cornuri pe care și le muia în ceai.

— V-am rugat de atîtea ori să-mi faceți rost de o cană pentru mine! Măcar ceai să pot bea cît vreau fără să trebuiască să-mi torn în cană de zece ori! Vouă ce vă pasă, porția de margarină pe care o primiți vă ajunge să vă îmbuibați, dar mie nu-mi ajunge nici să-mi ung o felie de pîine ca lumea!

— Bine, am înregistrat protestul, dar noi am venit să te întrebăm ceva.

— Spune, ai semnat tu vreo cerere ca să rămînem pitici?

— De unde v-a venit ideea asta?

— Am citit în ziarul de azi.

— Da. Am semnat.

— Cu propria ta mînă?

— Da.

— Cum ai putut face una ca asta? Ce-ți spuneam eu, Tenmic!

— Ai scris frumos o cerere și te-ai dus cu ea la poștă?

— Ei! N-a fost chiar așa. Veneau la uzină, strîngeau întreaga secție și te chemau pe rînd într-o cameră unde cererea era gata scrisă. În fața ta erau maistrul, directorul și încă cîțiva indivizi în civil. Tu trebuia să semnezi.

— Și tu ai fost de acord?

— Se zvonea că rațiile de alimente pentru nou-născuți vor fi mai mici, proporțional cu noua dimensiune. Eu și mama voastră ne-am zis că pînă la urmă mai bine pitici și sătui decît mari și flămînzi. Ziarele scriau că și-n alte țări lumea va face la fel.

— Și din cauza asta ați semnat?

— Toți ceilalți au semnat.

— Și n-ați protestat în nici un fel?

Povestire primită la redacție în anul 1987.

ÎNTÎLNIRI DE 3°

Nicu

Desen de NICU SPIREANU

JOHNNY ȘI CARACATIȚA

de

MARIAN TRUȚĂ

Johnny nu era caracatița. Johnny era bețivul de la marginea mării. În sticla goală de lîngă el ar fi încăput, după propria-i închipuire, întreg oceanul, cu tot cu pești, balene, plancton, alge, tentacule mov, submarine și pescari.

— Ei, drace, tentacule mov? își zise el.

Extraterestrul era caracatița, la o milă în larg, cam în fața lui Johnny.

Cei doi nu se vedeau. Încă.

Undeva, o folie de cauciuc se răsucise strivind oarece timpuri și spații.

Caracatița nu era bețivă și nu era Johnny. Pe stînca de care se fixase își depunea ouăle și medita. La ce, nu o vom ști niciodată. Poate era furioasă.

Extraterestrul era Johnny, cam la o milă în fața caracatiței, pe țărm.

Cei doi nu se vedeau, încă.

Ceva scîrțîi prelung, caracatița oftă, Johnny sughiță. Amîndoi începură să se miște, Johnny întinzîndu-se și căscînd, iar caracatița înotînd spre mal, înjurînd. Veneau de fapt unul spre celălalt.

Apoi s-au zărit.

— Cine ești? întrebă Johnny, surprins și nu prea.

— Asta ar trebui s-o spui tu, plescăi caracatița.

Johnny dori brusc să nu mai fie beat. Încet, încet, îl cuprindea teama. Din sticla de lîngă el începuseră să dispară, pe rînd, peștii, balenele, planctonul, algele, submarinele și pescarii. Rămăsese doar oceanul, misterios și grav ca un tub de orgă. Și tentaculele mov, firește.

— Ești un extraterestru! bîigui el privind arătarea.

Caracatița trecu repede de surpriza provocată de Johnny și-i zise cu un ton ce nu prevestea încheierea unui pact de neagresiune:

— Uite ce-i, amice. Asta este casa mea și stau aici de cînd m-am căsătorit. Tocmai mi-am depus ouăle și cineva trebuie să vină să le fecundeze. Înțelegi?

Fața lui Johnny exprima orice, numai înțelegere nu.

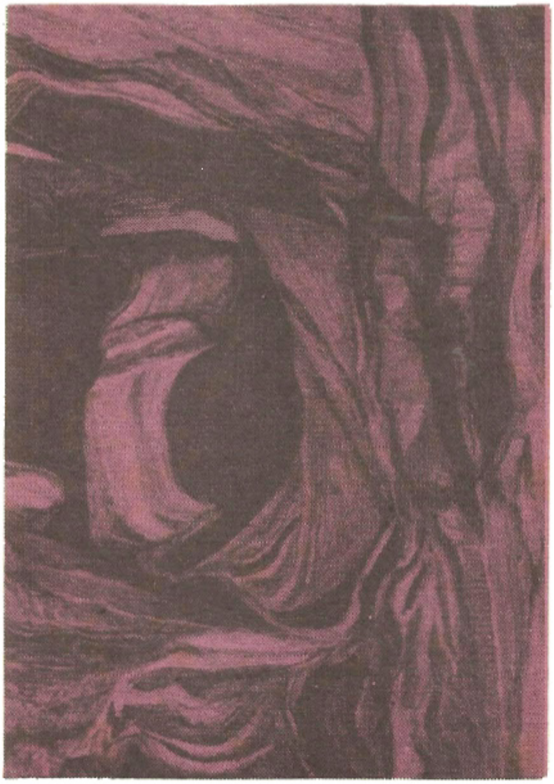
— Și este al dracului de gelos, așa că șterge-o cît mai iute!

— Dar eu am băut, se justifică Johnny.

— Asta-i foarte urît, îi răspunse caracatița. Lui nu îi plac bețivii, a mai prins unul pe aici anul trecut și n-a ieșit de loc bine.

— Dar eu am băut și tu nu exiști decît în închipuirea mea.

— Atunci n-ai decît să aștepți pînă vine și n-o să-ți mai dorești astfel de închipuiri cît vei mai trăi. Dacă...

Desen de DAN COROIU

— Daca ce?

— Dacă o să scapi, susură caracatița.

Johnny se ridică în picioare, ținînd sticla în mînă.

— Mă voi apăra, decise el, patetic precum o proclamație de independență.

— Știi ceva, ai început să mă calci pe tentacule și aș putea să-ți aplic ceva neplăcut dacă mai zăbovești mult pe aici. Întinde-o!

Se umplu lumea dintre ei cu un timp de tăcere. Amîndoi se priviră rumegînd închipuiri la tainicul țel al vieții sau la cine știe ce, nici nu ne interesează. Apoi Johnny încercă să fie subtil:

— Nici n-o să vină, dacă vrei să știi, zise el.

— Cum așa?

— Uite așa, că tu nu ești acasă și nu știu cum dracu' ai ajuns aici, lîngă mine, și cară-te urgent!

Caracatița nu se dădu bătută:

— Și dacă tu ai venit aici?

— Exclus, răpunse Johnny.

Undeva plesni o folie de cauciuc și timpul își împrăștie măruntaiele pe fața Universului.

Acum nu se mai vedeau. Fiecare făcu cale întoarsă.

Johnny mai făcu și autostopul spre oraș și povesti tot șoferului. Întreg ținutul îl știa de bețiv, așa că nu a fost să creadă lumea ce s-a întîmplat undeva, pe țărmul oceanului ce ne inundă clipă de clipă.

de ION DORU BRANA

(Urmare din numărul trecut)

Iunie 1986

● **Premiile Nebula 1985:** roman: **Ender's Game** de Orson Scott Gard; nuvelă: **Sailing to Byzantium** de Robert Silverberg; nuveletă: **Portraits of His Children** de George R.R. Martin; povestire: **Out of All Them Brpht Stars** de Nancy Kress; Grand Master: Arthur C. Clarke.

Trofeele au fost înmînate cîştigătorilor cu ocazia celui de-al 21-lea banchet anual al premiilor Nebula, care a avut loc, pe 26 aprilie 1986, la Claremont Hotel, Berkeley, California. Candidaturile au inclus, în afara titlurilor premiate: roman: **Blood Music,** Greg Bear; **Dinner at Deviant's Place,** Tim Powers; **Helliconia Witer,** Brian Aldiss; **The Postman,** Davin Brin; **The Remaking of Sigmund Freud,** Barry N. Malzberg; **Schismatrix,** Bruce Sterling; nuvelă: **24 Views of Mt. Fuji, by Hokusai,** Roger Zelazny; **The Gordon Field,** Kate Wilhelm; **Green Days in Bruni,** B. Sterling; **The Only Neat Thing to Do,** James Tiptree Jr.; nuveletă: **Dogfight,** Michael Swanwick şi William Gibson; **The Fringe,** O.S. Card; **A Gift from the Greylanders,** Michael Bishop; **The Jaguar Hunter,** Lucius Shepard; **Paladin of the Lost Hour,** Harlan Ellison; **Rockabye Baby,** S.C. Sykes; povestire: **Flying Saucer Rock and Roll,** Howard Waldrop; **The Gods of Mars,** Gardner Dozois, Jack Dann şi M. Swanwick; **Heirs of the Perisphere,** H. Waldrop; **Hong's Bluff,** William F. Wu; **More Than the Sum of His Parts,** Joe Haldeman; **Paper Dragons,** James P. Blaylock; **Snow,** John Growley.

● Premiile naţionale engleze British SF Association 1985 au fost acordate după cum urmează: roman: **Helliconia Winter** de Brian Aldiss; proză scurtă: **Curbe Root** de David Langford; film: **Brazil;** artist plastic: Jim Burns.

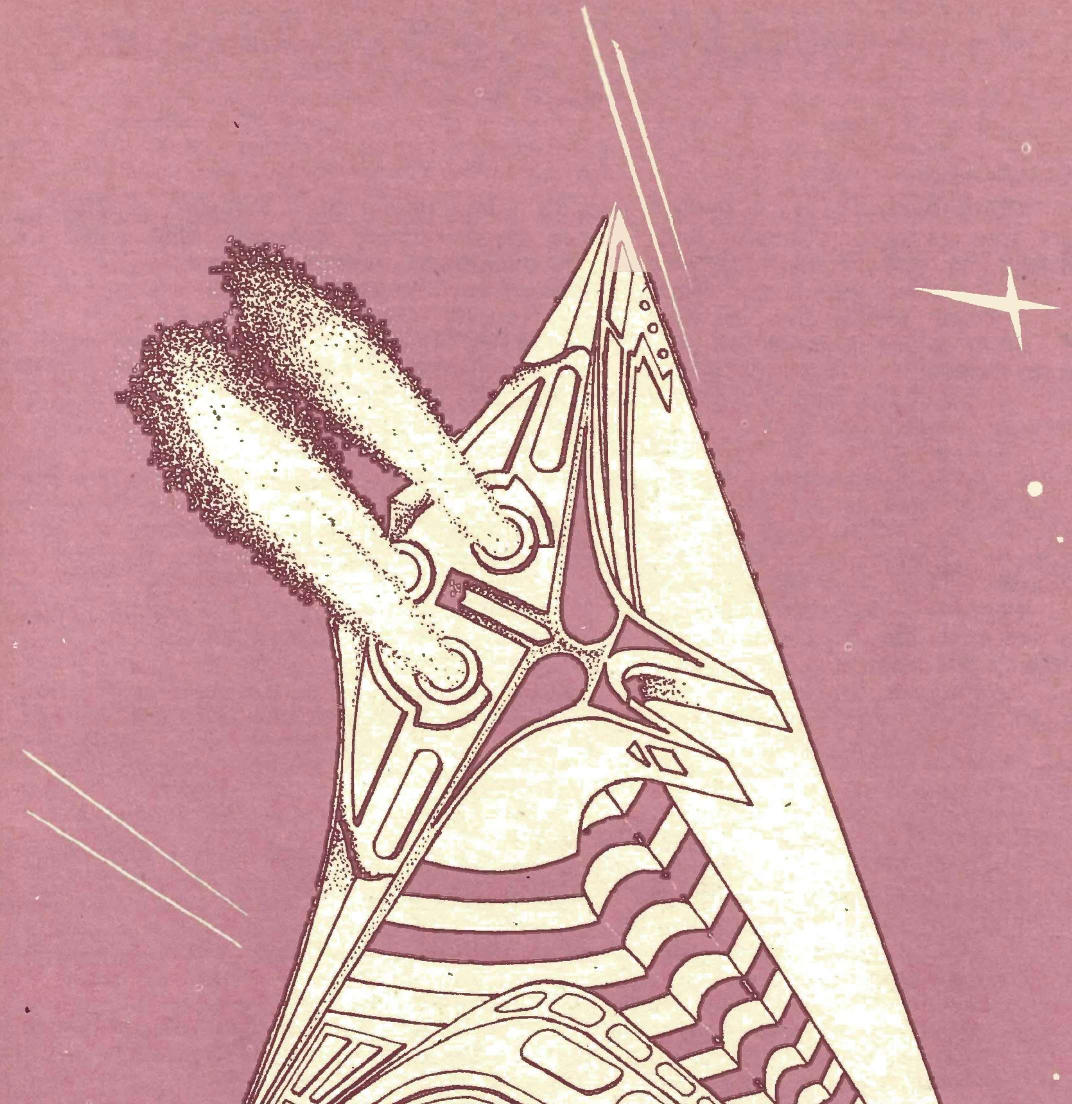
Candidaturile iniţiale au mai inclus: roman: **The Anubi Gates,** Tim Powers; **Kiteworld,** Keith Roberts; **The Warrior Who Carried Life,** Geoff Ryman; **Free Live Free,** Gene Wolfe; proză scurtă: **A Young Man's Journey to Viriconium,** M. John Harrison; **Kitemistress,** K. Roberts; **O Happy Day,** G. Ryman; **The People of the Precipice,** Ian Watson; film: **Mad Max 3: Beyond Thunderdome, Max Headroom** (film de televiziune), **The Terminator, The Tripods** (serial RV); artist plastic: Peter Jones, Rodney Matthews, Ian Miller, Tim White.

● **Premiile Locus 1986**: roman SF: **The Postman** de David Brin; roman fantasy: **Trumps of Doom** de Roger Zelazny; roman de debut: **Contact** de Carl Sagan; carte nebeletristică: **Benchmarks: Galaxy Bookshelf** de Algis Budrys; nuvelă: **The Only Neat Thing to Do** de James Tiptree Jr.; nuveletă: Paladin of the Lost Hour de Harlan Ellison; povestire: **With Virgil Oddum at the East Pole** de Harlan Ellison; culegere de proză scurtă: **Skeleton Crew** de Stephen King; antologie **Medea: Harlan's World** editată de Harlan Ellison; artist plastic: Michael Whelan; revistă: **Locus;** editură: Ballantine/Del Rey.

● La întrunirea BSFA (British SF Association), care a avut loc cu prilejul Convenţiei naţionale britanice, Albacon III, la Glasgow, s-a luat decizia ca BSFA să se alăture organizaţiilor SF Foundation şi Science Policy Council pentru a administra Premiul Arthur C. Clarke (Arthur C.Clarke Award). Premiul va fi acordat de către un juriu format din membri ai celor trei asociaţii şi va oferi suma de 1 000 de lire sterline, donate de Clarke, autorului celui mai bun roman SF al anului. Cel dintîi premiu ACC va fi decernat anul viitor.

● În lista de best-sellere a revistei **Locus** pe luna iunie 1986 figurează, la cărţi în ediţie **hardcover** (cartonate): 1. **Nerilka's Story,** Anne McCaffrey; 2. **A. Darkness at Sethanon,** Raymond Feist; 3. **Speaker for the Dead,** Orson Scott Card; 4. **Heart of the Comet,** Gregory Benford şi David Brin; 5. **Count Zero,** William Gibson; 6. **Mission Earth 2: Black Genesis,** L. Ron Hubbard; 7. **Godbody,** Theodore Sturgeon; 8. **Blue Champagne,** John Varley; 9. **Visible Light,** C. J. Cherryh; 10. **The Cat Who Walks Through Walls: A Comedy of Manners,** Robert A. Heinlein. Cărţi în ediţie **paperback** J(broşate, format mic): 1. **Magician: Master,** R. Feist; 2. **Brightness Falls from the Air,** James Tiptree Jr.; 3. **Heretics of Dune,** Frank Herbert; 4. **Black Star Rising,** Frederik Pohl; 5. **Beyond Sanctuary,** Janet Morris.

● Cărţi noi: **Highway of Eternity** de Clifford D. Simak (roman de călătorie în timp, cu acţiune palpitantă, dar dezamăgitor din punct de vedere stilistic în comparaţie cu alte opere ale bătrînului maestru). **Tales of the Quintana Roo** de James Tiptree Jr. (culegere de trei nuvele înlănţuite, a căror atmosferă le situează la graniţa fascinantă dintre **mainstream** şi fantastic), **Redworld** de Charles L. Harness (roman în cel mai autentic — şi anacronic — stil **pulp,** dar care izbuteşte să ofere satisfacţie integrală amatorilor de istorisiri în maniera Epocii de Aur a SF-ului), **The Nimrod Hunt** de Charles Sheffield (ingenioasă combinaţie de **hard SF** şi roman de aventuri, pe tema unui conflict între oameni şi forme de viaţă sintetice), **The Best Science Fiction of the Year, No. 15,** editor Terry Carr, **The Best Science Fiction, Third Annual Collection,** editor Gardner Dozois, **The 1986 Annual World's Best SF,** editor Donald A. Wollheim (cele trei antologii tradiţionale cuprinzînd cele mai bune proze scurte ale anului trecut; selecţia lui Dozois, aflată la numai a treia ediţie, este, din toate punctele de vedere, cea mai satisfăcătoare).

ARTHUR C. CLARKE

Sfîrșitul copilăriei

Desen de MARIAN LEONIDA

Sfîrşitul copilăriei

* * *

(Urmare din numărul trecut)

Conducătorul Ligii Libertăţii ascultă atent declaraţia lui Karellen. Stormgren spera că-i va aprecia gestul; deşi fusese ideea Administratorului. Abia după douăsprezece ore, restul omenirii avea să afle promisiunea adresată nepoţilor lor.

— Cincizeci de ani, rosti gînditor Wainwright. Mult de aşteptat...

— Poate pentru omenire, nu şi pentru Karellen, răspunse Stormgren.

Abia acum începea să-şi dea seama de inteligenţa soluţiei Overlorzilor. Le oferea răgazul pe care-l considerau necesar şi despica pămîntul sub Liga Libertăţii. Nu-şi închipuia că Liga avea să capituleze, dar poziţia ei urma să fie şubrezită în mod considerabil. Cu siguranţă că şi Wainwright înţelegea lucrul acesta.

— Peste cincizeci de ani, zise cu amărăciune bărbatul, răul va fi deja făcut. Cei care şi-ar mai reaminti lupta noastră pentru independenţă vor fi morţi; omenirea îşi va fi uitat strămoşii.

„Cuvinte, cuvinte goale", gîndi Stormgren. „Cuvinte pentru care, odată, oamenii au luptat şi-au murit, şi pentru care nu vor mai lupta şi muri niciodată. Iar lumea va fi, în felul acesta, mai bună."

Privindu-l pe Wainwright plecînd, Stormgren se întrebă cîte necazuri avea să mai producă Liga în anii următori... Deşi asta, îşi spuse el oarecum uşurat, devenea problema succesorului său.

Existau lucruri pe care numai timpul le putea vindeca. Oamenii răi puteau fi înlăturaţi, dar nu se putea face nimic împotriva celor buni care erau induşi în eroare.

●

— Uite servieta, spuse Duval. Este ca şi nouă.

— Mulţumesc, răspunse Stormgren, inspectînd-o totuşi grijuliu. Acum poate că-mi spui şi mie despre ce-a fost vorba şi ce vom face în continuare.

Fizicianul părea mai interesat de propriile gînduri.

— Ce nu pot înţelege, făcu el, este uşurinţa cu care am obţinut-o. Dacă aş fi fost în locul lui Kar...

— Dar n-ai fost. Treci la subiect, omule! Ce-aţi descoperit?

— Of, of, rasele astea nordice! suspină Duval. Am construit un tip de radar cu putere minimă. Pe lîngă undele radio de frecvenţă foarte mare, aparatul utiliza infraroşii: toate acestea fiind unde despre care sîntem siguri că nu pot fi percepute de nici o creatură, indiferent ce fel de ochi ar avea.

— Ce vă face atît de siguri? întrebă Stormgren, uşor intrigat de problema tehnică.

— N-am putea fi **foarte** siguri, admise Duval. Dar Karellen te zăreşte în lumină naturală, nu-i aşa? Deci, în privinţa spectrului perceput, ochii lui trebuie să fie asemănători alor noştri. Oricum, aparatul a funcţionat. Am dovedit că în spatele ecranului se află o încăpere largă. Ecranul are o grosime de trei centimetri şi înapoia lui există un spaţiu de cel puţin zece metri. N-am putut detecta vreun ecou de la peretele îndepărtat, dar nici nu ne aşteptam, deoarece n-am îndrăznit să folosim o energie prea mare. Totuşi, am obţinut asta...

Împinse înaintea lui Stormgren o fotografie pe care se zărea o singură linie, ondulată. Într-un punct, linia urca puţin, aidoma unei înregistrări seismografice.

— Vezi nodul ăsta?

— Da... ce este?

— Karellen.

— Dumnezeule! Eşti sigur?

— Aproape. Se găsea cam la doi metri dincolo de ecran. Dacă rezoluţia ar fi fost ceva mai bună, am fi putut să-i calculăm chiar şi dimensiunile.

Privind inflexiunea abia vizibilă a curbei, Stormgren încercă un sentiment ciudat. Pînă în momentul acela, nu existase nici o dovadă privind natura materială a lui Karellen. Dovada continua să fie indirectă, dar o acceptă imediat.

— Acum, continuă Duval, trebuie să calculăm transmisia luminii obișnuite prin ecran. Am stabilit deja un lucru — oricum, nu contează nici dacă am greșit cu un factor de valoare zece. Îți dai seama, bineînțeles, că în realitate nu este vorba de o oglindă cu spate transparent. Pur și simplu, e o chestiune de iluminare. Karellen stă într-o cameră obscură, în vreme ce tu ești luminat, asta-i tot. Ei bine, o să schimbăm relația, chicoti el.

Scotoci în birou cu un aer conspirativ și scoase un fel de bliț. La un capăt, acesta se termina printr-o duză mare, conferindu-i aspectul unei flinte.

— Nu-i atît de periculos pe cît pare, zîmbi fizicianul. N-ai altceva de făcut decît să apeși duza pe ecran și să declanșezi trăgaciul. Vreme de zece secunde, blițul emite o rază foarte puternică și în timpul acesta îl poți deplasa, ca să privești întreaga încăpere. Lumina emisă va trece prin ecran, dezvăluindu-l pe prietenul tău.

— Nu-l va răni pe Karellen?

— Nu, dacă vei mișca blițul de jos în sus. În felul acesta, ochii lui se vor putea acomoda — presupun că are reflexele asemănătoare cu ale noastre și nici nu vrem să-l orbim.

Stormgren privi neîncrezător aparatul și-l cîntări în mînă. În ultimele săptămîni avea mustrări de conștiință. Karellen îl tratase întotdeauna cu o afecțiune vădită, în ciuda îngrozitoarei lui sincerități; iar acum, cînd se apropia momentul despărțirii, n-ar fi vrut să facă ceva care să întineze amintirea relațiilor lor. Dar Administratorul fusese avertizat, iar Stormgren era convins că, dacă ar fi depins numai de el, Karellen s-ar fi arătat mai de mult. Acum se hotărîse: la sfîrșitul ultimei lor convorbiri, avea să vadă chipul lui Karellen.

Dacă, bineînțeles, avea un chip...

•

Nervozitatea simțită la început de Stormgren trecuse de mult. Karellen monopolizase conversația, folosind frazele acelea complicate de care era atît de mîndru. Cîndva stilul respectiv i se păruse lui Stormgren cel mai minunat și, cu siguranță, cel mai surprinzător dintre talentele lui Karellen. Acum nu mai avea aceeași impresie, deoarece știa că, asemenea celor mai multe dintre însușirile Administratorului, era simplul rezultat al puterii intelectului, nu o aptitudine ieșită din comun.

Cînd își încetinea gîndirea la viteza graiului omenesc Overlordul părea să aibă vreme pentru orice cantitate de compoziție literară.

— Nu trebuie să existe nici cea mai neînsemnată temere, din partea ta sau a sucesorului tău, cu privire la Liga Libertății, chiar dacă aceasta își va reveni din impasul actual. Luna trecută Liga a fost potolită și, deși va renaște, nu va reprezenta un pericol pentru anii următori. Dimpotrivă, deoarece întotdeauna este important să cunoști planurile opoziției, Liga va fi o organizație foarte utilă. Sînt chiar gata s-o subvenționez, dacă va avea vreodată dificultăți financiare.

Nu pentru prima dată, Stormgren nu izbuti să ghicească dacă Administratorul glumea. Rămase impasibil și continuă să asculte.

— În curînd, Liga va pierde un alt argument. Au existat multe critici, unele dintre ele puerile, referitoare la poziția specială deținută de tine în ultimii ani. La începutul Administrației, le-am considerat utile, dar acum, cînd lumea evoluează conform direcțiilor generale prevăzute, aceste critici pot înceta. Pe viitor, toate legăturile mele cu Pămîntul vor fi indirecte, iar biroul secretarului general poate redeveni ceea ce a fost inițial.

În următorii cincizeci de ani vor apărea multe crize, însă vor fi depășite. Structura viitorului este destul de clară și, într-o bună zi, dificultățile acestea o să fie uitate — chiar și de o rasă cu o memorie atît de îndelungată cum sînteți voi.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu o emfază specială și Stormgren simți că îngheață în scaun. Era convins: Karellen nu făcea erori accidentale; pînă și indiscre-

ţiile lui erau calculate la zecimală. Nu avu însă răgazul să pună întrebări — la care, cu siguranţă, n-ar fi primit răspuns — deoarece Administratorul schimbă din nou subiectul.

— M-ai întrebat deseori despre planurile noastre pe termen lung, continuă el. Înfiinţarea Statului Mondial constituie, bineînţeles, un prim pas. Întemeierea lui te va prinde în viaţă — deşi schimbările vor fi atît de imperceptibile încît puţini îi vor remarca apariţia. După aceea, va urma o perioadă de consolidare lentă, în timp ce vă veţi pregăti pentru apariţia noastră. Apoi va sosi ziua promisă. Îmi pare rău că nu vei fi acolo.

Ochii lui Stormgren erau deschişi, dar privirea sa era aţintită dincolo de bariera întunecată a ecranului. Privea în viitor, imaginîndu-şi ziua la care n-avea să asiste niciodată; ziua cînd, în cele din urmă, navele uriaşe ale Overlorzilor aveau să coboare pe Pămînt şi să se deschidă înaintea oamenilor.

— În ziua aceea, continuă Karellen, rasa omenească va simţi ceva asemănător unui şoc psihologic. Nu va fi însă un lucru permanent; oamenii acelor timpuri vor fi mai stăpîni pe ei decît bunicii lor. Noi vom reprezenta o parte integrantă a vieţii lor şi, atunci cînd ne vor vedea, nu le vom părea atît de... stranii cum ţi-am părea ţie.

Karellen nu mai fusese niciodată atît de contemplativ, dar asta nu-l surprinse pe Stormgren. Era convins de faptul că nu cunoscuse decît cîteva fapte ale personalităţii Administratorului; adevăratul Karellen era, şi poate avea să rămînă, necunoscut oamenilor. Bărbatul încercă iarăşi senzaţia că adevăratele interese ale Administratorului se aflau în altă parte; că Overlordul dirija Pămîntul doar cu o fracţiune a minţii sale, cu aceeaşi lipsă de efort cu care un maestru al şahului tridimensional juca dame.

— Şi după aceea? întrebă el încet.

— După aceea o să putem începe **adevărata** muncă.

— M-am întrebat de multe ori ce ar putea fi munca aceasta... Epurarea lumii noastre şi civilizarea omenirii este doar un mijloc; trebuie să aveţi şi un scop. Vom fi vreodată capabili să zburăm în spaţiu şi să vedem lumea voastră — poate chiar să vă ajutăm în unele probleme?

— Poţi spune şi aşa, rosti Karellen, iar glasul său conţinea o notă de tristeţe evidentă, dar inexplicabilă, care-l tulbură pe Stormgren.

— Să presupunem totuşi că experimentul vostru cu Omul eşuează. Noi am păţit asemenea lucruri în contact cu triburi primitive. Aţi avut şi voi astfel de cazuri, nu?

— Da, vorbi Karellen atît de încet, încît Stormgren abia îl auzi, Şi noi am avut eşecurile noastre...

— Ce faceţi în cazurile astea?

— Aşteptăm... şi încercăm iarăşi.

Urmă apoi o pauză, durînd, poate, cinci secunde. Cînd Administratorul vorbi din nou, cuvintele lui au fost atît de neaşteptate încît, pe moment, pămînteanul nu reacţionă.

— La revedere, Rikki!

Karellen îl păcălise; probabil era prea tîrziu. Paralizia lui Stormgren dură numai o clipă. După aceea, cu o singură mişcare, îndelung practicată, scoase bliţul şi-l lipi de ecran.

●

Pinii ajungeau pînă aproape de lac, lăsînd de-a lungul malului doar o fîşie de iarbă verde. În fiecare seară, dacă era îndeajuns de cald, Stormgren, în ciuda celor nouăzeci de ani ai săi, se plimba încet prin iarba aceea, înspre debarcader, privea soarele afundîndu-se în lac şi se întorcea acasă înainte ca vîntul tăios al nopţii să coboare din pădure. Ritualul acesta simplu îi oferea multă fericire şi dorea să-l urmeze cît aveau să-l ţină puterile.

Departe, deasupra lacului, ceva se apropia dinspre vest, zburînd jos şi rapid. Avioanele erau rare prin partea locului, exceptînd liniile transpolare ce treceau pe

deasupra la fiecare oră din zi sau din noapte. Prezența lor nu se făcea însă niciodată simțită, cu excepția, ocazională, a vreunei dîre de condensare în stratosferă. Vehiculul respectiv era un elicopter și se îndrepta în mod vădit către el. Stormgren privi în lungul țărmului și văzu că nu avea nici o șansă de scăpare. Înălță din umeri și se așeză pe banca din lemn de la capătul debarcaderului.

Reporterul era atît de respectuos încît Stormgren rămase surprins. Începuse să uite că nu era doar politician pensionar, ci și — în afara țării sale — o figură aproape legendară.

— Domnule Stormgren, începu reporterul, vă rog să mă scuzați că vă deranjez... Mă întreb dacă ați binevoi să comentați o chestiune, recent aflată, referitor la Overlorzi.

Stormgren se încruntă ușor. Deși trecuseră atîția ani, continua să împărtășească neplăcerea lui Karellen față de denumirea „Overlorzi".

— Nu cred, spuse el, că mai pot adăuga ceva la ceea ce s-a scris deja.

Ziaristul îl urmărea cu o încordare curioasă.

— Bănuiam răspunsul acesta. De curînd am aflat o istorie destul de ciudată... Se pare că acum aproape 30 de ani, unul din tehnicienii Departamentului Științific a realizat pentru dumneavoastră un echipament special. Ne întrebăm dacă ne puteți spune despre ce-a fost vorba...

Pentru o clipă, Stormgren rămase tăcut, întorcîndu-se cu gîndurile în trecut. Nu era surprins că secretul fusese descoperit. Ba chiar era de mirare că fusese aflat așa tîrziu.

Se ridică și porni de-a lungul debarcaderului, cu reporterul urmîndu-l la cîțiva pași.

— Povestea aceasta, rosti el, conține o parte de adevăr. Cu prilejul ultimei vizite pe nava lui Karellen, am luat cu mine un aparat, în speranța că-l voi putea vedea pe Administrator. A fost mai degrabă o prostie, dar... în sfîrșit, aveam numai șaizeci de ani pe atunci.

Chicoti, apoi continuă:

— Te-ai deranjat degeaba pînă aici. Știi... n-a funcționat.

— N-ați zărit nimic?

— Nu, absolut nimic. Mă tem că va trebui să așteptați; la urma urmei, mai sînt numai douăzeci de ani.

Douăzeci de ani. Da, Karellen avusese dreptate. Pînă atunci lumea avea să fie pregătită, așa cum fusese cu treizeci de ani în urmă, cînd îi spusese lui Duval aceeași minciună.

Karellen crezuse în el și Stormgren nu-i înșelase încrederea. Era absolut sigur că Administratorul îi cunoscuse intențiile din capul locului și prevăzuse fiecare moment al actului final.

De ce altfel scaunul acela enorm fusese deja gol atunci cînd cercul de lumină poposise asupra lui? În același moment, deplasase fasciculul, temîndu-se că era prea tîrziu. Ușa metalică, de două ori mai înaltă decît o ușă obișnuită, tocmai se deschidea, dar nu se închidea îndeajuns de repede.

Da... Karellen crezuse în el; nu dorise să-l lase să coboare în lungul amurg al vieții, hăituit de un mister pe care nu-l mai putea dezlega. Karellen nu îndrăznea să înfrunte puterile necunoscute de deasupra lui (oare și **acelea** aparțineau rasei sale?), însă făcuse tot ce-i stătuse în putință. Dacă le încălcase dispozițiile, n-o puteau dovedi niciodată. Era dovada finală, Stormgren știa asta, a afecțiunii pe care i-o purtase Administratorul. Deși putea fi afecțiunea unui om pentru un cîine devotat și inteligent, nu însemna că era mai puțin sinceră, iar viața îi oferise lui Stormgren puține satisfacții mai mari ca aceea.

„Și noi am avut eșecurile noastre..."

Da, Karellen, era adevărat; oare **tu** ai fost cel care n-a reușit, înainte de zorile istoriei omenești? Trebuie să fi fost un eșec de proporții, gîndi Stormgren, pentru ca ecourile lui să se rostogolească de-a lungul timpului, hăituind copilăria fiecărei rase a omului. În cincizeci de ani, puteai oare depăși și învinge puterea tuturor miturilor și legendelor lumii?

Stormgren ştia însă că n-avea să urmeze şi un al doilea eşec. Cînd cele două rase urmau să se întîlnească din nou, Overlorzii îşi vor fi cîştigat încrederea şi prietenia omenirii şi nici chiar şocul apariţiei lor nu mai putea strica toată munca. Împreună, cele două rase aveau să se îndrepte spre viitor, şi tragedia necunoscută care întunecase trecutul urma să se piardă pentru totdeauna în hăurile obscure ale preistoriei.

Iar Stormgren spera că atunci cînd Karellen va putea să umble din nou pe Pămînt, avea să vină într-o bună zi în pădurile acelea nordice şi să se aşeze lîngă mormîntul primului om care îi fusese vreodată prieten.

PARTEA A DOUA

VÎRSTA DE AUR

CAPITOLUL PATRU

— Aceasta este ziua, şopteau radiourile într-o sută de graiuri.

— Aceasta este ziua! declarau titlurile uriaşe din peste o mie de ziare.

— Aceasta este ziua! gîndeau operatorii, verificînd şi reverificînd echipamentele adunate în jurul uriaşului loc gol unde avea să aterizeze nava lui Karellen.

Rămăsese acum singura navă, deasupra New York-ului. Într-adevăr, aşa cum abia descoperiseră oamenii, celelalte nave dispăruseră. Cu o zi înainte, flota uriaşă a Overlorzilor se dizolvase în neant, topindu-se precum ceaţa sub soarele dimineţii.

Navele de aprovizionare, venind şi dispărînd undeva în spaţiul îndepărtat, erau reale, însă norii argintii ce plutiseră vreme de generaţii deasupra capitalelor Pămîntului fuseseră numai o iluzie. Nimeni nu ştia cum fusese realizată, dar se părea că toate nu reprezentaseră altceva decît imagini ale navei lui Karellen. Fusese însă mai mult decît o simplă iluzie optică, deoarece păcălise radarele, şi mai trăiau încă oameni care puteau jura că auziseră vuind, atunci cînd flota pătrunsese în cerurile Pămîntului.

Nu era totuşi ceva important; mai interesant era că Administratorul nu mai simţea nevoia etalării forţei. Abandonase armele psihologice.

— Nava se deplasează! sosi vestea, transmisă instantaneu în toate colţurile planetei. Se îndreaptă către vest!

Cu mai puţin de o mie de kilometri pe oră, coborînd lin din înălţimile stratosferei, nava înainta spre şesul întins şi spre a doua ei întîlnire cu istoria. Descindea în faţa camerelor de luat vederi şi a miilor de spectatori înghesuiţi dintre care doar puţini puteau vedea măcar tot atît cît şi milioanele de oameni adunaţi înaintea aparatelor de televiziune.

Solul ar fi trebuit să se cutremure şi să crape sub greutatea uriaşă, dar nava continua să se afle sub acţiunea forţelor necunoscute ce o dirijaseră printre stele. Sărută pămîntul cu gingăşia unui fulg de zăpadă.

Peretele curbat la douăzeci de metri deasupra solului păru că tremură: acolo unde înainte fusese o suprafaţă netedă şi lucioasă, apăru acum o deschidere mare. În interiorul ei nu se întrezărea nimic, nici chiar de către ochii indiscreţi ai transfocatoarelor. Era la fel de întunecoasă şi umbrită precum intrarea unei peşteri.

Dinăuntru apăru o pasarelă largă şi strălucitoare, care se întinse către sol. Semăna cu o bandă solidă de metal, cu balustrade de ambele părţi. Nu avea trepte; era abruptă, părea lunecoasă, aidoma unui tobogan, şi oricine ar fi considerat-o, în egală măsură, imposibil de urcat sau coborît în vreo modalitate cunoscută.

Oamenii priveau portalul întunecos în interiorul căruia nu se clintise încă nimic. Apoi, glasul lui Karellen, rar auzit, dar de neuitat, răsună dintr-un difuzor invizibil. Cuvintele lui au fost absolut neaşteptate:

— La piciorul pasarelei sînt cîţiva copii. Aş dori ca doi dintre ei să urce,- ca să ieşim împreună.

Pentru o clipă se făcu linişte. După aceea, un băieţel şi o fetiţă se desprinseră din mulţime şi păşiră, cîtuşi de puţin intimidaţi, spre pasarelă şi în istorie. Îi urmară alţii, dar se opriră cînd din navă Karellen chicoti:

— Doi ajung!

Anticipînd aventura, copiii — nu puteau avea mai mult de şase ani — săriră pe banda metalică. Atunci se petrecu primul miracol.

Rîzînd fericiţi către mulţimea de sub ei şi către părinţii îngrijoraţi, care îşi amintiseră probabil prea tîrziu de legenda lui Pied Piper, copiii începură să urce cu repeziciune panta abruptă. Totuşi picioarele le erau nemişcate, iar în curînd, deveni clar că şi trupurile lor făceau un unghi drept cu ciudata pasarelă. Aceasta avea o gravitaţie proprie, ignorînd-o pe cea a Pămîntului. Copiii se amuzau încă pe seama noutăţii şi se întrebau ce anume îi purta în sus, cînd dispărură în navă.

Timp de douăzeci de secunde o tăcere apăsătoare se lăsă asupra lumii, deşi, după aceea, nimeni nu credea că intervalul fusese atît de scurt. Apoi întunericul deschiderii păru că se deplasează înainte, şi în lumina soarelui apăru Karellen. Băieţelul îi stătea în stînga, iar fetiţa în dreapta. Amîndoi erau prea ocupaţi să se joace cu aripile Administratorului pentru a simţi tensiunea mulţimii.

Faptul că numai cîţiva oameni au leşinat făcea dovada minuţioasei analize psihologice a Overlorzilor şi a anilor de pregătire atentă. Deşi în întreaga lume au existat cîţiva, puţini, care, pentru o clipă îngrozitoare, au simţit fiorul străvechi de spaimă, înainte ca raţiunea să-l anuleze pentru totdeauna.

Nu era nici o greşeală. Aripile pieliţate, coarnele scurte, coada ascuţită... toate erau acolo... Cel mai teribil dintre mituri înviase dintr-un trecut necunoscut. Acum stătea zîmbitor, într-o măreţie de abanos, cu soarele sclipind pe trupul uriaş şi cu cîte un copil încrezător în fiecare parte.

CAPITOLUL CINCI

Cincizeci de ani reprezintă timp suficient pentru a schimba aproape complet o lume şi pe locuitorii ei. Este necesară numai cunoaşterea profundă a ingineriei sociale, imaginea clară a ţelului final şi... puterea.

Overlorzii deţineau toate aceste lucruri. Deşi ţelul lor era necunoscut, cunoştinţele şi puterile erau vădite.

Puterea îmbrăca multe forme, dintre care puţine erau identificate de oamenii ale căror destine erau conduse acum de Overlorzi. Forţele ascunse în navele lor uriaşe fuseseră evidente oricui. Dar înapoia etalării aceleia de puteri latente existau alte arme, mai subtile.

— Toate problemele politice, îi spusese cîndva Karellen lui Stormgren, pot fi rezolvate prin aplicarea corectă a puterii.

— Mi se pare o remarcă destul de cinică, replicase nesigur Stormgren. Sună puţin în genul: „Puterea are totdeauna dreptate". În trecutul nostru, folosirea puterii s-a dovedit lipsită de succes pentru rezolvarea problemelor.

— Corect! N-aţi deţinut niciodată puterea adevărată sau ştiinţa necesară aplicării ei. Precum în orice altă problemă, există moduri de abordare eficiente sau ineficiente. Să presupunem, de exemplu, că una dintre naţiunile voastre, condusă de un lider fanatic, ar fi încercat să se răscoale împotriva mea. În faţa unei asemenea ameninţări, răspunsul cel mai ineficient l-ar fi constituit utilizarea cîtorva miliarde de unităţi energetice sub forma unor bombe atomice. Dacă aş fi folosit suficiente bombe, soluţia ar fi fost completă şi finală. Ar fi fost, aşa cum am spus, absolut ineficientă.

— Şi care era soluţia eficientă?

— Cea care necesită mai puţină energie decît bateria unui aparat de radio şi cam tot atîta dibăcie în aplicare. Importantă era **aplicarea** puterii, nu mărimea ei. Cît crezi că ar fi durat cariera lui Hitler ca dictator al Germaniei dacă, oriunde ar fi mers, o voce i-ar fi vorbit încetişor în ureche? Sau dacă o frază muzicală stereotipă, suficient de intensă pentru a acoperi toate celelalte sunete şi a face somnul imposibil, i-ar fi răsunat zi şi noapte în creier? Observă, nimic brutal. Totuşi, în ultimă instanţă, la fel de eficient ca o bombă cu tritiu.

— Înțeleg, rostise Stormgren. Dar nu poate exista vreo... ascunzătoare?

— Nu există nici un loc unde să nu-mi pot trimite... mașinăriile, dacă doresc într-adevăr s-o fac. De aceea, nu va trebui niciodată să folosesc metode realmente drastice pentru a-mi menține poziția.

Flota lui de nave uriașe nu fusese decît un simbol, iar lumea știa acum că toate navele, cu o singură excepție, fuseseră plăsmuiri. Totuși, prin simpla senzație, schimbaseră istoria Pămîntului. Acum sarcina lor luase sfîrșit și succesul rămăsese în urmă.

Aprecierile lui Karellen fuseseră corecte. Șocul repulsiei trecuse rapid, deși mai existau mulți care se mîndreau cu eliberarea de superstiții, dar nu puteau privi un Overlord. Exista ceva straniu aici, dincolo de rațiune sau logică. În evul mediu, oamenii credeau în Diavol și se temeau de el. Însă acum era secolul douăzeci și unu; la urma urmei, putea să existe o memorie rasială?

În mod universal se acceptase că Overlorzii, sau ființe ale aceleiași specii, intraseră într-un conflict violent cu omul vremurilor antice. Întîlnirea avusese loc pesemne în trecutul îndepărtat, pentru că în istoria scrisă nu rămăsese nici o urmă. Acesta era un alt mister, iar Karellen nu oferea nici un ajutor pentru rezolvarea lui.

Deși se arătaseră omului, Overlorzii își părăseau rareori nava. Poate considerau Pămîntul lipsit de confort deoarece aripile și înălțimea lor dovedeau că aparțineau unei planete cu gravitație mult mai mică. Nu fuseseră niciodată zăriți fără o centură ticsită cu instrumente complicate, despre care se credea că le controlau greutatea și le permiteau să comunice între ei. Lumina soarelui îi stînjenea și nu i se expuneau o durată mai lungă decît cîteva secunde. Cînd erau nevoiți să stea mult timp în loc deschis, purtau ochelari negri, ce le confereau un aspect ridicol. Deși se părea că puteau respira aerul terestru, uneori purtau cu ei recipiente mici cu gaz din care aspirau cînd și cînd.

Poate că problemele acestea de natură pur fiziologică determinau rezerva lor. Numai o mică parte a rasei umane întîlnise un Overlord în carne și oase și nimeni nu putea ghici cîți anume se găseau la bordul navei lui Karellen. Niciodată nu fuseseră zăriți mai mult de cinci simultan, dar la bordul navei gigantice puteau să fie sute, sau chiar mii.

Din multe puncte de vedere, apariția Overlorzilor pricinuise un număr de probleme mai mare decît numărul celor rezolvate. Originea continua să le fie necunoscută, biologia — o sursă de nesfîrșite speculații. Dezvăluiseră în mod liber informații asupra multor chestiuni, însă în legătură cu altele comportarea lor se putea descrie drept tainică. Totuși, în ansamblu, problema nu neliniștea pe nimeni, cu excepția savanților. Deși poate că prefera să nu-i întîlnească pe Overlorzi, omul obișnuit le era recunoscător pentru tot ceea ce făcuseră pentru lume.

După normele vremurilor anterioare, era Utopia. Ignoranța, bolile, sărăcia și frica încetaseră să mai existe. Memoria războiului se topea în trecut, așa cum un coșmar dispare la ivirea zorilor; în curînd avea să zacă dincolo de experiența oricărui om în viață.

Cu energiile omenirii direcționate pe făgașe constructive, fața lumii fusese refăcută. Era, aproape literal, o nouă lume. Orașele, acceptabile pentru generațiile anterioare, fuseseră reconstruite, sau părăsite și transformate în muzee, atunci cînd încetaseră să mai slujească unor scopuri utile. Multe fuseseră deja abandonate în felul acesta, deoarece întreaga structură a industriei și comerțului fusese complet schimbată. Producția devenise automată: fabricile-robot livrau bunuri de consum în fluvii aproape nesfîrșite, iar necesitățile obișnuite ale vieții erau practic gratuite. Oamenii munceau pentru obiectele de lux dorite sau nu munceau deloc.

Era O Singură Lume. Denumirile vechi ale țărilor se mai utilizau, dar nu reprezentau decît diviziuni poștale. Pe Pămînt nu exista nimeni care să nu poată vorbi engleza, să nu poată citi, să nu aibă un televizor sau să nu poată vizita cealaltă emisferă a planetei în numai douăzeci și patru de ore...

Practic, delictele dispăruseră. Deveniseră lipsite de scop și imposibile. Cînd nimeni nu duce lipsă de nimic, n-are sens să furi. În plus, toți infractorii potențiali știau că nu pot scăpa de supravegherea Overlorzilor. La începutul guvernării lor,

intervenisera cu atîta eficiență de partea legii și ordinii încît lecția nu fusese uitată niciodată.

Crimele pasionale, deși nu dispăruseră complet, erau extrem de rare. Acum, cînd multe din problemele ei psihologice dispăruseră, omenirea era mult mai sănătoasă și mai puțin irațională. Iar ceea ce în vremurile mai vechi s-ar fi numit viciu nu era considerat decît un teribilism sau, în cel mai rău caz, o lipsă de maniere.

Una dintre schimbările cele mai evidente fusese încetinirea ritmului nebunesc ce caracterizase secolul douăzeci. Viața era mai tihnită în comparație cu cea a generațiilor anterioare. Pentru unii, pierduse din picanterie, dar pentru cei mai mulți cîștigase în seninătate. Occidentalii reînvățaseră ceea ce restul lumii nu uitase niciodată: timpul liber nu reprezenta cîtuși de puțin un păcat, atîta vreme cît nu degenera în pură trîndăveală.

Indiferent ce probleme ar fi adus viitorul, timpul nu zorea încă mîna omenirii. Educația era mai amănunțită și dura mai mult. Puțini părăseau facultatea înainte de douăzeci de ani, iar aceasta constituia doar o primă etapă deoarece reveneau la douăzeci și cinci de ani, pentru o altă perioadă de minimum trei ani, după ce călătoriile și experiența le lărgiseră orizonturile. Chiar și după aceea se întorceau, ca să urmeze cursuri asupra subiectelor care-i interesau.

Extinderea aceasta a uceniciei omenești dincolo de trecerea în maturitatea fizică dăduse naștere multor schimbări sociale. Unele dintre ele erau necesare de multe generații, însă pericolele anterioare refuzaseră înfruntarea ori pretextaseră inexistența lor. În special, structura relațiilor sexuale, în măsura în care se poate vorbi de o asemenea structură, se modificase radical. Fusese pur și simplu zguduită de două invenții, datorate, lucru ironic, numai oamenilor, nu și Overlorzilor.

Prima fusese un anticoncepțional oral absolut sigur; a doua, o metodă tot atît de infailibilă, la fel de eficientă precum amprentele, bazată pe o analiză foarte precisă a sîngelui, permițînd identificarea paternității oricărui copil. Efectul celor două invenții asupra societății umane poate fi descris doar ca devastator, măturînd ultimele rămășițe ale concepțiilor puritane.

O altă schimbare importantă o constituie mobilitatea extremă a noii societăți. Grație perfecționării transportului aerian, oricine putea merge oriunde dorea în timpul cel mai scurt. În văzduh exista incomparabil mai mult spațiu decît pe șosele, și secolul douăzeci și unu repetase, la o scară mai mare, reușita americană de a pune o întreagă națiune pe roți. Acum se dăduseră aripi omenirii!

Deși nu literal. Aerocarul ori avionul obișnuit nu avea deloc aripi sau măcar o suprafață vizibilă de control. Dispăruseră pînă și elicele greoaie ale vechilor elicoptere. Omul nu descoperise totuși antigravitația; doar Overlorzii păstrau secretul acela suprem. Aerocarele erau propulsate de forțe pe care frații Wright le-ar fi înțeles. Dirijarea lor se făcea cu ajutorul unor jeturi reactive, în mod direct, sau prin metode mai subtile, de tipul controlului la limita fuzelajului. Aerocarele micuțe și omniprezente șterseseră ultimele bariere dintre feluritele deosebiri ale omenirii, așa cum n-ar fi putut-o face nici o lege sau dispoziție a Overlorzilor.

Dispăruseră și lucruri mult mai profunde. Societatea era absolut laică. Dintre credințele existente înainte de sosirea Overlorzilor mai supraviețuise doar o formă de budism purificat, poate cea mai austeră din toate religiile. Crezurile bazate pe miracole și revelații se prăbușiseră cu totul. Se destrămaseră lent, simultan cu dezvoltarea sistemului educațional, dar Overlorzii nu intervenisera în problema respectivă. Deseori Karellen fusese întrebat asupra vederilor sale în privința religiei, însă răspundea stereotip că orientările omului îl privesc numai pe om, atît timp cît nu amenință libertatea altora.

Poate că vechile credințe ar mai fi supraviețuit cîteva generații, dacă n-ar fi existat curiozitatea umană. Se știa că Overlorzii aveau acces la trecut, iar istoricii apelaseră nu o dată la Karellen pentru a lămuri unele străvechi controverse. Poate că se plictisise de asemenea întrebări, însă este mai probabil că-și dădea perfect seama care avea să fie efectul generozității sale.

Aparatul împrumutat adeseori Fundației Istoria Lumii nu se deosebea de un monitor TV decît prin sistemul complicat de determinare a coordonatelor spa-

ţio-temporale. Probabil se afla în legătură cu o maşină mult mai complexă — situată pe nava lui Karellen —, funcţionînd pe baza unor principii pe care nimeni nu şi le putea imagina. Tot ce aveai de făcut era să reglezi butoanele şi imediat se deschidea o fereastră în trecut. Aproape întreaga istorie pămînteană din ultimii cinci mii de ani devenea accesibilă într-o clipă. Aparatul nu funcţiona dincolo de limita respectivă, arătînd doar pete neclare. Putea fi o cauză obiectivă sau o cenzură deliberată a Overlorzilor.

Deşi, dintotdeauna, fusese clar oricărei minţi raţionale că nu toate scrierile religioase ale lumii pot avea dreptate, şocul a fost neaşteptat de profund. Aparatul constituia o revelaţie pe care nimeni n-o putea nega sau contesta; aici, văzute prin intermediul magiei necunoscute a Overlorzilor, se aflau adevăratele începuturi ale marilor credinţe ale popoarelor. Cele mai multe erau nobile şi înălţătoare, dar asta nu era suficient. În cîteva zile, nenumăraţi profeţi ai omenirii îşi pierduseră divinitatea. Sub lumina puternică şi lipsită de pasiune a adevărului, dispăruseră ca roua dimineţii credinţe în care milioane de oameni speraseră de două mii de ani. Toate faptele, bune sau rele, produse vreodată de ele au fost brusc măturate în trecut şi n-au mai putut atinge minţile oamenilor.

Omenirea îşi pierduse zeii cei vechi; acum era suficient de matură pentru a nu avea nevoie de alţii.

Deşi puţini remarcaseră, prăbuşirea religiei fusese însoţită de declinul ştiinţei. Existau mulţi tehnologi, dar puţini savanţi mai extindeau frontierele cunoştinţelor umane. Curiozitatea nu pierise, timp exista din belşug, însă inimile nu mai erau îndreptate spre cercetările ştiinţifice fundamentale. Părea inutil să-ţi petreci viaţa căutînd taine pe care Overlorzii le descoperiseră probabil cu ere în urmă.

Declinul fusese parţial camuflat de înflorirea puternică a ştiinţelor descriptive: zoologia, botanica şi astronomia bazată pe observaţii. În domeniile acestea nu mai existaseră niciodată atîţia amatori, adunînd fapte pentru propria lor plăcere — dar existau puţini teoreticieni care să coreleze toate informaţiile.

Sfîrşitul tuturor rivalităţilor şi conflictelor însemnase şi sfîrşitul virtual al artelor creative. Exista un număr vast de artişti amatori şi profesionişti, totuşi vreme de o generaţie nu se înregistrase nici o lucrare cu adevărat remarcabilă în domeniul literaturii, muzicii, picturii sau sculpturii. Lumea continua să trăiască din gloria unui trecut ce nu mai putea reveni.

Nimeni nu-şi făcea griji, cu excepţia cîtorva filozofi. Oamenii erau prea interesaţi în savurarea noii libertăţi pentru a mai avea timp să privească dincolo de satisfacţiile prezentului. Aici era în sfîrşit Utopia; noutatea ei încă nu fusese asaltată de marele duşman al tuturor utopiilor — plictiseala.

Poate că Overlorzii deţineau o soluţie şi pentru plictiseală, aşa cum aveau pentru toate celelalte probleme. La o generaţie după apariţia lor, nimeni nu le cunoştea scopul final. Omenirea ajunsese să se încreadă în ei şi să accepte fără întrebări altruismul supraumam care-i ţinuse pe Karellen şi tovarăşii săi atît timp exilaţi de la căminele lor.

Dacă, într-adevăr, era vorba de altruism. Deoarece mai existau cîţiva oameni care se întrebau dacă întotdeauna politica Overlorzilor avea să coincidă cu adevăratul progres al omenirii.

CAPITOLUL ŞASE

Cînd Rupert Boyce trimise invitaţiile la serata organizată de el, distanţele totale erau impresionante. Citîndu-i numai pe primii invitaţi, aceştia erau: Fosterii din Adelaide, Shoenbergerii din Haiti, Farranii din Leningrad, Moravianii din Cincinnati, Ivankoii din Paris şi Sullivanii din zona lui Easter Island, cam la patru kilometri în josul platformei oceanice. Pentru Rupert era un compliment deosebit faptul că, deşi fuseseră invitaţi treizeci de oaspeţi, la petrecere apărură mai mult de patruzeci de musafiri. Doar Krausii nu veniseră şi asta numai datorită faptului că uitaseră de fusul de schimbare al datei şi ajunseseră cu douăzeci şi patru de ore mai tîrziu.

Pe la amiază, se adunaseră un număr impresionant de avioane şi ultimii sosiţi aveau destul de mult de mers pe jos, o dată ce găseau un loc de aterizare. Vehiculele

variau de la Flitterbugul de o persoană la Cadillacuri, adevărate palate zburătoare pentru o întreagă familie. Totuşi, în epoca aceea, condiţia socială a invitaţilor nu putea fi apreciată pe baza mijlocului de transport folosit.

— Casa este foarte **urîtă,** rosti Jean Morrel, în vreme ce Meteor cobora, spiralînd. Pare o cutie peste care a călcat cineva.

George Greggson, un tip de modă veche în privinţa aterizărilor automate, reglă acceleraţia înainte de a răspunde:

— Cam greu de apreciat din unghiul **ăsta**... De pe sol ar putea arăta cu totul altfel.

Alese un loc de aterizare şi opri între un alt Meteor şi un vehicul pe care nici unul din ei nu izbuti să-l identifice. Părea capabil de viteze mari şi, se gîndi Jean, foarte inconfortabil. Unul din prietenii cu înclinaţii tehnice ai lui Rupert, hotărî ea. Probabil îl construise singur, deşi parcă exista o lege interzicînd aşa ceva...

Cînd coborîră, căldura îi izbi precum suflul unui arzător. Le absorbea toată apa din trupuri, şi bărbatul avu impresia că-şi simte pielea trosnind. Bineînţeles, era şi vina lor. Plecaseră din Alaska de trei ore şi ar fi trebuit să-şi amintească să regleze temperatura cabinei.

— Ce mai loc să trăieşti! gîfîi Jean. Credeam că există un control al climei...

— Aşa-i, făcu George. Cîndva, aici era deşert şi... priveşte acum! Haide, înauntru o să fie bine.

Glasul lui Rupert le bubui vesel în urechi. Gazda lor stătea lîngă avion, cu cîte un pahar în fiecare mînă, privindu-i de sus cu o expresie şmecherească. Îi privea de sus pentru simplul motiv că avea patru metri înălţime, de asemenea, era semitransparent. Puteai privi prin el fără prea mare dificultate.

— Nu-i frumos să-ţi sperii invitaţii! protestă George. Se întinse spre paharele la care de abia reuşea să ajungă. Bineînţeles, mîna îi trecu prin ele. Sper că ai ceva mai substanţial pentru noi, cînd ajungem în casă!

— Nu te speria! rîse Rupert. Spuneţi ce vreţi şi va fi gata pînă sosiţi.

— Două beri mari, răcite în aer lichid, răspunse prompt George.

Rupert încuviinţă, aşeză unul din pahare pe o masă invizibilă, manevră un buton la fel de invizibil şi dispăru.

— Hei! făcu Jean. Este prima dată cînd văd un gadget din ăsta. Cum de-a pus Rupert mîna pe el? Ştiam că le au numai Overlorzii.

— Nu ştii că Rupert obţine **întotdeauna** ceea ce doreşte? replică bărbatul. Pentru el, asta-i jucăria cea mai grozavă. Poate sta confortabil în cameră şi să călătorească prin toată Africa. Nici căldură, nici insecte, nici oboseală... iar frigiderul mereu la îndemînă. Mă întreb ce-ar fi zis Stanley şi Livingstone despre chestia asta...

Soarele îi obligă să-şi întrerupă discuţia pînă la adăpostul casei. Apropiindu-se de uşa din faţă (greu de distins în peretele de sticlă), aceasta se deschise singură, în sunet de alămuri. Jean bănui, în mod corect, că pînă la sfîrşitul zilei avea să i se urască de atîta fanfară.

În răcoarea plăcută a holului îi întîmpină noua doamnă Boyce. Pentru a respecta adevărul, ea constituia principalul motiv al afluenţei de oaspeţi. Poate că jumătate din ei ar fi venit oricum, să vadă casa lui Rupert; cei care şovăiau fuseseră convinşi de zvonurile referitoare la actuala lui soţie.

Un singur epitet o putea descrie în mod corespunzător. Era tulburătoare. Chiar şi într-o lume unde frumuseţea era ceva obişnuit, bărbaţii întorceau capetele atunci cînd ea intra într-o încăpere. Era, bănui George, un sfert negresă. Trăsăturile chipului erau aproape greceşti, iar părul lung şi lucios. Numai culoarea întunecată a pielii — banalul termen „ciocolatiu" era singurul potrivit — îi dezvăluia originea.

— Sînteţi Jean şi George, nu-i aşa? întrebă femeia, întinzînd mîna. Mă bucur să vă cunosc! Rupert se ocupă de băuturi; haideţi să-i întîlniţi şi pe ceilalţi musafiri.

Glasul ei era un contralto bogat, trimiţînd fiori prin George. Privi nervos spre Jean, care izbuti să forţeze un zîmbet fals, iar în cele din urmă îşi regăsi vocea.

— E... e foarte drăguţ din partea ta, rosti el neconvingător. Abia aşteptam să venim la petrecerea asta.

— Rupert dă **întotdeauna** nişte petreceri minunate, interveni Jean. Modul în

care accentuase cuvîntul „întotdeauna" îi dezvăluia însă în mod clar gîndurile: „Întotdeauna cînd se însoară". George roşi uşor şi o privi reprobator, dar, aparent, gazda nu sesizase înţepătura. Femeia era prietenia întruchipată şi-i conduse în salonul principal, pe jumătate ocupat de o selecţie reprezentativă a prietenilor lui Rupert. Gazda stătea în faţa unei console asemănătoare cu un panou de comandă TV; George presupuse că acela era dispozitivul care-i proiecta imaginea. Rupert era preocupat să surprindă alţi doi musafiri abia sosiţi, dar se opri timp suficient pentru a-i saluta pe Jean şi George, scuzîndu-se în acelaşi timp deoarece oferise altora paharele lor.

— O să mai găsiţi destule pe aici, flutură el mîna, undeva spre spate, în vreme ce regla cîteva butoane cu mîna cealaltă. Simţiţi-vă ca la voi acasă. Pe cei mai mulţi dintre cei prezenţi îi cunoaşteţi deja... Maia o să vi-i prezinte pe ceilalţi. Mă bucur că aţi venit.

— Şi noi îţi mulţumim pentru invitaţie, făcu Jean fără prea multă convingere.

George se îndreptase de acum spre bar şi Jean îl urmă. Aproape trei sferturi dintre oaspeţi îi erau complet necunoscuţi, lucru normal la o petrecere organizată de Rupert.

— Hai să explorăm, îi spuse ea lui George după ce se învioraseră cu cîte o băutură şi-şi salutaseră toţi prietenii. Vreau să vizitez casa.

Bărbatul o urmă, abia reţinîndu-şi o căutătură înapoi spre Maia Boyce. În ochii lui se zărea o privire de adio, ce n-o încînta deloc pe Jean. Innăscuta poligamie masculină era într-adevăr o bătaie de cap. Pe de altă parte, dacă n-ar fi existat... Da, poate că, la urma urmei, era mai bine aşa...

George îşi reveni repede la normal, în timp ce investigau minunăţiile noului cămin al lui Rupert. Locuinţa părea foarte mare pentru numai două persoane, dar era perfect adecvată numeroşilor musafiri pe care urma să-i primească. Avea două niveluri, iar cel de sus era mai extins, astfel încît umbrea parterul. Gradul automatizării era considerabil, iar bucătăria semăna cu carlinga unui avion de pe timpuri.

— Săraca Ruby, comentă Jean. I-ar fi plăcut aici...

— Din cîte am auzit, replică George, care n-o prea simpatizase pe fosta doamnă Boyce, e foarte fericită cu prietenul ei australian.

Chestiunea era bine cunoscută; Jean n-o putea nega, de aceea schimbă subiectul.

— E nemaipomenit de drăguţă, nu-i aşa?

George era suficient de atent ca să evite capcana.

— Da, nu-i rea, răspunse el indiferent. Bineînţeles, dacă-ţi plac brunetele...

— Bănuiesc că ţie nu-ţi plac deloc, făcu candidă Jean.

— Nu fi geloasă, scumpo, chicoti bărbatul mîngîindu-i părul platinat. Hai mai bine să dăm o raită prin bibliotecă. La ce nivel crezi că este?

— Undeva pe sus; mi se pare că am vizitat toate camerele de jos. În plus, se încadrează în ideea generală a casei: încăperile de locuit, dormit, servit masa şi altele sînt legate de parter. Acum ne aflăm în sectorul distracţiilor şi al recreării — deşi continui să cred că-i de-a dreptul ciudat să ai piscină la etaj.

— Presupun că există un motiv, spuse George încercînd o uşă. Rupert a avut nişte consultanţi pricepuţi cînd a construit casa. Sînt convins că n-o putea face de unul singur.

— Ai probabil dreptate. Altfel, camerele n-ar fi avut uşi, nici scările trepte. De fapt, n-aş avea curajul să intru într-o locuinţă proiectată numai de Rupert.

— Ia uite-o, rosti George cu mîndria unui navigator care a zărit ţărmul, fabuloasa colecţie Boyce în noul ei cămin! Mă întreb, cîte dintre ele a citit Rupert cu adevărat...

Biblioteca se întindea pe toată lăţimea casei, dar rafturile uriaşe, dispuse transversal, o împărţeau în vreo şase încăperi mai mici. Conţinea, dacă George îşi amintea exact, vreo cincisprezece mii de volume: aproape toate cărţile mai importante publicate vreodată în domeniul nebulos al magiei, experienţelor psihice, telepatiei şi tuturor categoriilor de fenomene îngrămădite în domeniul parapsihologiei. În epoca aceasta a raţiunii, părea un hobby extrem de ciudat. Probabil că era pur

şi simplu o manifestare a evazionismului lui Rupert.

Bărbatul simţi mirosul imediat cum intră. Izul era slab însă pătrunzător, mai mult ciudat decît neplăcut. Jean îl remarcase şi ea; îşi încreţise fruntea, străduindu-se să-l identifice. Acidul acetic, se gîndi George, ar fi avut aroma cea mai asemănătoare. Totuşi mai era ceva...

Biblioteca se termina printr-o nişă în care se găseau o masă, cîteva scaune şi fotolii. Probabil aici se refugia Rupert să citească. Acum, sub lumina inexplicabil de palidă, se afla un alt cititor.

Jean îşi opri răsuflarea şi strînse puternic mîna lui George. Reacţia ei era, poate, scuzabilă. Una era să priveşti la televizor şi alta să întîlneşti realitatea. George, arareori surprins, nu se pierdu cu firea.

— Sper că nu v-am deranjat, domnule, rosti el politicos. Nu ştiam că aici se află cineva. Rupert nu ne-a spus...

Overlordul lăsă cartea, îi privi atent, apoi reluă cititul. Gestul lui nu era deloc nepoliticos, deoarece venea din partea unei fiinţe care putea citi, vorbi şi, probabil, face alte acţiuni simultan. Totuşi priveliştea era de-a dreptul schizofrenică pentru spectatorii umani.

— Mă numesc Rashaverak, spuse Overlordul amabil. Mă tem că nu sînt prea sociabil, iar biblioteca lui Rupert este un loc care cu greu poate fi ocolit.

Jean izbuti să-şi stăpînească un chicotit nervos. Neaşteptatul lor tovarăş, observă ea, parcurgea o pagină în două secunde. Nu avea nici o îndoială că asimila tot ceea ce citea şi se întrebă dacă ar fi putut citi cîte o carte cu fiecare ochi. „Bineînţeles", se gîndi, „după aceea ar învăţa Braille, aşa încît să folosească şi degetele." Imaginea mentală rezultată era prea comică şi încercă s-o înlăture, participînd la conversaţie. La urma urmei, n-avea zilnic ocazia de-a vorbi cu unul dintre stăpînii Pămîntului.

După ce făcură prezentările, George o lăsă să flecărească, sperînd că n-avea să facă o remarcă lipsită de tact. Aidoma lui Jean, nici el nu mai întîlnise un Overlord în carne şi oase. Deşi aceştia se amestecau, social vorbind, cu oficialităţi guvernamentale, savanţi şi alţii, bărbatul nu auzise niciodată de prezenţa vreunuia la o petrecere particulară obişnuită. O concluzie ar fi fost că petrecerea respectivă nu era atît de obişnuită pe cît părea. Aparatul Overlorzilor, aflat în posesia lui Rupert, întărea bănuiala aceasta şi George începu să se întrebe Ce Naiba Se Întîmpla. Trebuia să-l descoase pe Rupert de îndată ce avea să fie posibil.

Deoarece scaunele erau prea mici pentru el, Rashaverak stătea pe podea, aparent comod, deoarece ignorase fotoliile aflate la numai un metru distanţă. Drept urmare, capul său se găsea numai la doi metri deasupra podelei şi George avu şansa unică să studieze biologia extraterestră. Din nefericire, ştiind la fel de puţine lucruri şi despre biologia terestră, nu era în stare să afle multe amănunte inedite. Doar izul acela aparte, dar în nici un caz neplăcut, era ceva nou. Se întrebă ce miros aveau oamenii pentru Overlorzi şi speră că nu prea dizgraţios.

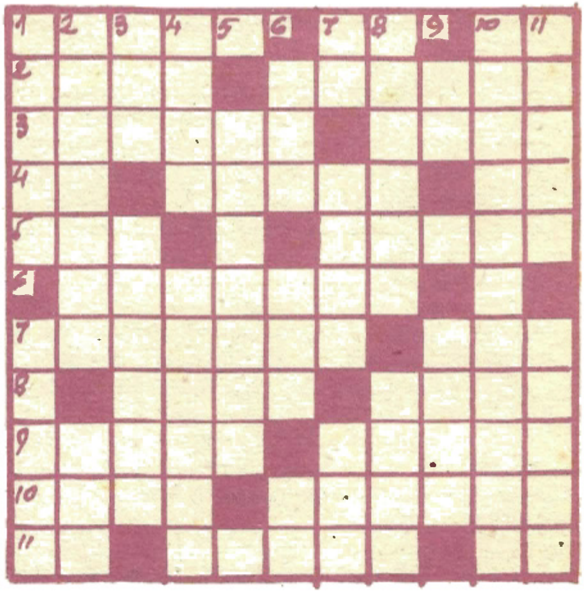
(Continuare în numărul viitor)

Traducere de MIHAI DAN PAVELESCU

DEZLEGAREA JOCULUI „FILMUL SF" APĂRUT ÎN NUMĂRUL 468

1)ATLANTIDA — LEM; 2) POE — HOMUNCULI. 3) OLUS — FANTOMAS; 4) CS — IN — GA — SE T; 5) ATOM — UE — SM — NE. 6) LORTAC — COOPER; 7) IIA — MARAIS — WI. 8) P — SCIZURA — AFA. 9) STELE — IT — PLIN; 10) 1 — A — ANIMALE; 11) AMFIBIE — ATELE. 12) APARTE — BLINDA.

FIINȚE FABULOASE

ORIZONTAL: 1) Zeițele romane ale destinului (asemănătoare ursitoarelor de la noi), reprezentate sub înfățișarea unor femei foarte bătrîne și rele — Sfîrșitul uriașului! — Dans! 2) Program — Forța anonimă și nevăzută care, în animism, ar însufleți întregul univers obiectual. 3) Nimfe ale izvoarelor, lacurilor și apelor curgătoare, purtătoarele tinereții eterne în mitologia greacă — Animale retrograde. 4) Ene Tudor — Arătări urîte și rele în credința populară — Exclamație. 5) Locul de pedeapsă al sufletelor păcătoșilor situat (zice-se!) în împărăția Diavolului — Verbul cel fără de speranță și deșert al metempsihozei. 6) Fata blondă cu părul bogat și unduitor și cu trupul terminat în coada de pește, simbol al tinerelor fete înecate, în mitologia popoarelor slave. 7) Monștri — Dragul (pop.) 8) Poet român — ... și caricaturist român contemporan. 9) Aerisit — Ființă imaginară rea căreia superstițiile îi atribuie capacitatea de a omorî sau vătăma grav oamenii. 10) Unghi (fig.) — Cîinele cel cu trei capete, cu coamă din șerpi vii și coadă de reptilă, paznic incoruptibil la porțile Infernului. 11) Ion Florea — Zeul cel cu o mie de ochi din mitologia greacă — Posezi.

VERTICAL: 1) Căluț — Forma neaoșă a Satanei, reprezentat în genere negru, cu par roșu, cu coarne și barbă de țap, cu coadă și urechi de măgar, cu două picioare din care unul de cal și cu ochi fosforescenți (pl.) 2) Stafii, fantome — Genii ale vînturilor în mitologia popoarelor germanice (sing.) 3) Locul de veșnică odihnă și neumbrită fericire pe care biserica îl promite credincioșilor — Strigoi, stafii. 4) Împăratul poveștilor noastre — Simbol al forțelor răului și întunericului. 5) Conducerea unei facultăți. 6) Reședință (înv.) — Agale — Cege! 7) Ape! — Reduși — Grăsime animală. 8) Fecioare înaripate și cu coadă de pește în loc de picioare care vrăjeau navigatorii cu cîntecul lor, provocînd naufragiul corăbiilor (sing.) — Os al piciorului. 9) Zeul Soarelui la vechii egipteni, înfățișat ca un om cu capul de șoim — Picior de vers. 10) Nume dat la noi Încornoratului. 11) Altă denumire pentru Femeia Gîrlei, divinitate primitivă a apelor dulci în mitologia românească, imaginată fie ca o femeie înaltă, voinică, cu pielea foarte albă și cu părul extrem de lung, fie jumătate femeie, jumătate pește — Apucări.

Dicționar: TARU, SEZ, TARS, IAMB.

RADU STOIANOV

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL **5 LEI**